

Sygn. akt II AKa 186/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Motuk

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska (spr.)

SA – Ewa Gregajtys

Protokolant: sekr. sąd. – Piotr Grodecki

przy udziale prokuratora Hanny Gorajskiej - Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2016 r.

sprawy:

1. A. W. (1), syna E. i E. z domu B., ur. (...) w Z.

oskarżonego o czyny z art. 291§ 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 291§ 1 k.k. (x 2), art. 286 § 1 k.k.;

2. D. P. (1), syna T. i G. z domu T., ur. (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 291§ 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 291§ 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.;

3. D. M. (1), syna J. i K. z domu K., ur. (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 291§ 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., (x2), art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. (x 6), art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291§ 1 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (x 4);

4. K. S., córki Z. i G. z domu J., ur. (...) w W.

oskarżonej o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

5. J. Ł. (1), syna S. i W. z domu W., ur. (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 291§ 1 k.k. w zw z art. 91 § 1 k.k.;

6.P. Ć. (1), syna J. i C. z domu Z., ur. (...) w S.

oskarżonego o czyny z art. 291§ 1 k.k. (x 3), art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291§ 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

7. M. K. (1), syna T. i W. z domu M., ur. (...) w W.

oskarżonego o czynny z art. 291§ 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294§ 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 286 § 1 k.k., z art. 291§ 1 k.k. (x 2);

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 11 maja 2015 r., sygn. akt V K 191/09

1. utrzymuje w mocy wyrok wobec oskarżonego J. Ł. (1) oraz w zaskarżonej części wobec oskarżonych: D. P. (1) i K. S.;

2. zmienia wyrok wobec M. K. (1) i w zaskarżonej części wobec oskarżonych: A. W. (1), D. M. (1), P. Ć. (1) w ten sposób, że uchyla orzeczenie z punktu LII wydane w oparciu o art. 46 § 1 k.k. za wyjątkiem orzeczenia zasądzającego obowiązek naprawienia szkody na rzecz E. B. i A. K.;

- ustala, iż czyn przypisany P. Ć. (1) w punkcie XLII zaistniał w dniu 17.05.2007 r. w P. i polegał na wprowadzeniu B. D. w błąd co do rzeczywistego stanu prawnego, a zwłaszcza faktu wspawania do samochodu marki N. (...) wtórnego numeru nadwozia w miejsce pierwotnego, w wyniku czego sprzedając mu ten pojazd doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6 tysięcy złotych, zaś z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 291§ 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. a z podstawy prawnej skazania art. 11 § 3 k.k.

3. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części wobec A. W. (1), D. M. (1), P. Ć. (1) i M. K. (1);

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów - S. K., M. M. (2), P. R. – Kancelarie Adwokackie w W. po 1200 (tysiąc dwieście) złotych oraz 23 % VAT od tych kwot tytułem wynagrodzenia za obronę świadczoną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

5. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1. A. W. (1) oskarżono o to, że:

I. w nieustalonym okresie czasu, nie później niż do dnia 05 marca 2007r., w W., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w której byli: D. M. (1), G. G., D. P. (1), A. G. (1), P. Ć. (1), A. P. (1) i inni, mającej na celu nabywanie pojazdów pochodzących z przestępstwa, wyłudzenie poświadczeń nieprawdy i fałszowanie dokumentacji dot. w/w pojazdów, przerabianie numerów identyfikacyjnych w/w pojazdów oraz doprowadzanie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez ich sprzedaż,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. w dniu 06 listopada 2006r., w W., jako prezes firmy (...) Sp. z o.o., na podstawie faktury VAT nr:(...) nabył od P. (...) samochód marki P. (...) o numerze wtórnym (...) i numerze pierwotnym (...) pochodzący z przestępstwa kradzieży na szkodę M. L., zaistniałego w dniu 18 sierpnia 2006r. w L. o wartości strat 60.000 zł, a następnie w dniu 12 lutego 2007r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził T. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł, w ten sposób, że posługując się sfałszowanymi dokumentami pojazdu, na podstawie faktury VAT nr: (...), dokonał jego sprzedaży, czym wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego pochodzenia samochodu i jego stanu prawnego, w ten sposób dokonując zbycia wyżej wymienionego samochodu pochodzącego z przestępstwa,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. w dniu 13 listopada 2006r., w D. (...) (...) w W., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki P. (...) o numerze wtórnym (...) i numerze pierwotnym(...), wyłudził poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika w/w urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację w/w pojazdu na nr rej: (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IV. w dniu 10 października 2005r., w W., jako prezes firmy (...) Sp. z o.o., na podstawie faktury VAT nr; (...), nabył od firmy (...) samochód marki A. (...) o numerze pierwotnym (...) i numerze wtórnym (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży zaistniałego w dniu 03/04.05.2004r. w N., o wartości 54.900, na szkodę „A.M. R. S.”,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

V. w dniu 20 listopada 2006r., w W., jako prezes firmy (...) Sp. z o.o., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od firmy (...) Sp. z o.o. samochód marki T. (...) o numerze(...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa o wartości 76.982 zł, na szkodę nieustalonej osoby,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

VI. w dniu 28 listopada 2006r., jako prezes firmy (...) Sp. z o.o., w D. (...) (...) w W., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki T. (...) o numerze(...), wyłudził poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika w/w urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację w/w pojazdu na nr rej: (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VII. w dniu 03 listopada 2006r., w W., jako prezes firmy (...) Sp. z o.o., na podstawie faktury VAT nr:(...), nabył od (...) Sp. z o.o. samochód marki T. (...) o numerze (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa, o wartości 67.000 zł, na szkodę nieustalonej osoby, a następnie w dniu 17 stycznia 2007r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził E. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 161.830 zł, w ten sposób, że przedstawiając dokumenty firmy, w których figurował jako prezes (...) Sp. z o.o., nie poinformował pokrzywdzonego o fakcie, iż od dnia 31 marca 2006r. przestał pełnić funkcję prezesa w/w firmy, a wiedząc, że pojazd pochodzi z przestępstwa, zawarł w imieniu (...) Sp. z o.o. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był w/w pojazd, czym wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego stanu prawnego firmy (...) Sp. z o.o. oraz stanu prawnego pojazdu,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VIII. w dniu 20 listopada 2006r., jako prezes firmy (...) Sp. z o.o., w Delegaturze Biura Administracji i Spraw Obywatelskich (...) w W., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki T. (...) o numerze (...) (...) wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika w/w urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację w/w pojazdu na nr rej: (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IX. w dniu 02 lutego 2007r., w W., jako prezes firmy (...) Sp. z o.o., na podstawie faktury VAT nr:(...), nabył od (...) Sp. z o.o. samochód marki M. (...), o numerze wtórnym (...) i numerze pierwotnym (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży na szkodę „D. (...)” w dniu 13 listopada 2006r., w B., o wartości 189.100 zł,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

X. w dniu 24 lipca 2006r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od (...) Sp. z o.o. motocykl marki H. (...) o numerze wtórnym (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalonej osoby, o wartości 11.000 zł,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

2. D. P. (1) oskarżono o to, że:

XI. w bliżej nieustalonym okresie, jednak nie później niż do dnia 06 marca 2007r., w W., działał w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: A. G. (1), P. Ć. (1), D. M. (1), S. S. (1), G. G., A. W. (1), A. P. (1) i inne ustalone osoby, mającej na celu nabywanie pojazdów pochodzących z przestępstwa, wyłudzenie poświadczeń nieprawdy i fałszowanie dokumentacji dot. w/w pojazdów, przerabianie numerów identyfikacyjnych w/w pojazdów oraz doprowadzanie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez ich sprzedaż,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XII. w dniu 15 lipca 2004r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od (...) na firmę (...) Sp. z o.o., pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa motocykl marki K. (...), o wartości 17.690 zł, o wtórnym numerze (...), który zarejestrował w dniu 16 lipca 2004r. w W., w W. (...) (...) D. (...) przy ul. (...), przedkładając w urzędzie sfalszowane dokumenty mające świadczyć o legalnym pochodzeniu motocykla, przez co wprowadził w błąd urzędnika i wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy, uzyskując w ten sposób rejestrację na nr:(...), a następnie, w dniu 27 października 2004r., na podstawie faktury (...), zbył go „P. (...)”,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XIII. w dniu 09 sierpnia 2004r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od (...) na firmę (...) Sp. z o.o., pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa motocykl marki H. (...), o wartości 21.350 zł o wtórnym numerze(...), który zarejestrował w dniu 09 sierpnia 2004r. w W., w W. (...) (...) D. (...) przy ul. (...), przedkładając w urzędzie sfalszowane dokumenty mające świadczyć o legalnym pochodzeniu motocykla, przez co wprowadził w błąd urzędnika i wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy, uzyskując w ten sposób rejestrację na nr: (...), a następnie, na podstawie faktury VAT nr: (...) z dnia 24 lipca 2006r., zbył w/w pojazd A. W. (1),

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XIV. w dniu 09 sierpnia 2004r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od (...) na firmę (...) Sp. z o.o., pochodzący z przestępstwa kradzieży w N. w dniu 31 maja 2004r. motocykl marki Y. (...), o wartości 35.380 zł, o wtórnym numerze (...) i pierwotnym numerze(...), który zarejestrował w dniu 09 sierpnia 2004r. w W. w W. (...) (...) D. (...) przy ul. (...), przedkładając urzędzie sfalszowane dokumenty mające świadczyć o legalnym pochodzeniu motocykla, przez co wprowadził w błąd urzędnika i wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy, uzyskując w ten sposób rejestrację na nr: (...), a następnie, w dniu 25.02.2005r., na podstawie faktury VAT nr:(...), zbył w/w pojazd M. K. (2),

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XV. w dniu 26 lipca 2004r., w W., na podstawie faktury nr: VAT (...), nabył od (...) Sp. z o.o. na rzecz (...) Sp. z o.o. motocykl marki B. (...), o wartości 19.000 zł, o numerze pierwotnym (...), przerobionym na numer (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży w dniu 30 kwietnia 2004r., w N. (W.), na szkodę obywatela W. - C. C., który zarejestrował w dniu 09 sierpnia 2004r. w W., w W. (...) (...) D. (...) przy ul. (...), przedkładając w urzędzie sfalszowane dokumenty mające świadczyć o legalnym pochodzeniu motocykla, przez co wprowadził w błąd urzędnika i wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy, uzyskując w ten sposób rejestrację na nr: (...), a następnie w dniu 15 grudnia 2004r., na podstawie faktury VAT nr: (...), sprzedał w/w pojazd (...),

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XVI. w bliżej nieustalonym czasie, lecz nie później niż do dnia zabezpieczenia, tj. 06 marca 2007r., w W., pomógł A. G. (1) w ukryciu samochodu marki M. (...) o oryginalnym numerze (...), przerobionym na numer (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży w dniu 13 listopada 2006r. na terenie N., o wartości 42.540,52,-Euro, na szkodę firmy „D. (...)”,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XVII. w nieustalonym dniu, w okresie od 07 lutego 2007r. do 06 marca 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki H. (...) o numerze wtórnym (...) i o pierwotnym numerze (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży zaistniałej w dniu 06/07 lutego 2007r. w miejscowości G., na szkodę M. Z., o wartości 140.000 zł,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XVIII. w nieustalonym dniu, ale nie później niż do dnia 15 maja 2007r., w W., pomógł D. M. (1) do ukrycia i zbycia samochodu marki M., o wartości 120.000 zł, o numerze wtórnym (...), pochodzącego z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa, na szkodę nieustalonej osoby, o nieustalonej wartości,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XIX. w nieustalonym dniu, nie później niż do 12 września 2006r., w W., pomógł D. M. (1) do ukrycia i zbycia samochodu D. (...), o wartości 88.000,-zł, o numerze wtórnym (...), pochodzącego z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa, na szkodę nieustalonej osoby,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

3. **D. M. (1)** oskarżono o to, że:

XX. w nieustalonym okresie czasu, nie później niż do dnia 04 kwietnia 2007r., w W., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził m.in.: G. G., A. P. (1), A. G. (1), D. P. (1), P. Ć. (1), A. W. (1) i inni, mającej na celu nabywanie pojazdów pochodzących z przestępstwa, wyłudzenie poświadczeń nieprawdy i fałszowanie dokumentacji dot. w/w pojazdów, przerabianie numerów identyfikacyjnych w/w pojazdów oraz doprowadzanie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez ich sprzedaż,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXI. w dniu 15 września 2006r., w W., na podstawie fikcyjnej umowy z osobą V. C., sporządzonej przez G. G., nabył samochód marki P. (...) o numerze wtórnym (...) i numerze pierwotnym (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży na szkodę M. L., zaistniałej w dniu 18 sierpnia 2006r. w L., o wartości strat 60.000 zł, posiadający przerobione znaki identyfikacyjne nadwozia, który następnie w dniu 16 listopada 2006r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), pomiędzy „P. (...)” a (...) Sp. z o.o. zbył A. W. (1),

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XXII. w dniu 20 września 2006r., w U. (...)w S., przy ul. (...), posługując się sfalszowaną umową kupna w/w pojazdu i sfalszowanymi dokumentami samochodu marki P. (...) o numerze wtórnym (...) i numerze pierwotnym (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika w/w urzędu co do autentyczności zakupu i pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób dokument potwierdzający zapłatę akcyzy nr (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXIII. w nieustalonym dniu, w okresie od 13 listopada 2006r. do 22 grudnia 2006r. w W., pomógł w ukryciu samochodu marki M. (...) :f20 o numerze wtórnym (...), o wartości 42540,52,-Euro, pochodzącego z kradzieży na

szkodę „D. (...)”, zaistniałej w B. w dniu 13 listopada 2006r., o pierwotnym numerze (...), w ten sposób, że nakłonił K. S. do zarejestrowania w/w pojazdu na jej nazwisko w W. (...) (...) D.-P., za co otrzymał 20.000 zł,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XXIV. w dniu 10 września 2005r., w W., nabył samochód marki T. (...) o numerze wtórnym (...) i pierwotnym numerze (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę E. P., zaistniałego w dniu 05 sierpnia 2005r. w W., o łącznej wartości szkody 31.200 zł,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XXV. w nieustalonym okresie czasu, nie później niż do dnia 26 października 2006r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki H. (...) o wtórnym numerze (...), o wartości 109.000 zł, pochodzącego z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalonej osoby,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XXVI. w dniu 08 sierpnia 2005r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od (...) Sp. z o.o. samochód marki A. (...) o wartości 42.000 zł, o numerze(...), pochodzący z przestępstwa kradzieży, zaistniałej w dniu 08 listopada 2002r. w N., na szkodę F. G.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XXVII. w dniu 19 sierpnia 2005r., w S. (...) w M., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki A. (...) o numerze (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika w/w urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację w/w pojazdu na nr: (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXVIII. w nieustalonym dniu, w okresie od 07 lutego 2007r. do 06 marca 2007r., w W., wspólnie i w porozumieniu z G. G., pomógł do ukrycia samochodu H. (...) o numerze wtórnym(...) i o pierwotnym numerze (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży, zaistniałej w dniu 06/07 lutego 2007r. w miejscowości G., na szkodę M. Z., o wartości 140.000 zł,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XXIX. w dniu 15 maja 2007r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od K. S. samochód marki T. (...), o wartości 91.500 zł, o numerze(...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa, na szkodę nieustalonej osoby, czym pomógł do jego ukrycia,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XXX. w dniu 04 listopada 2005r., w W. (...) (...) D.- P., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki T. (...) o numerze (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika w/w urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację w/w pojazdu na nr: (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXXI. w dniu 23 lutego 2006r., W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od (...) Sp. z o.o. samochód marki A. (...) Q. G. o numerze (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa, na szkodę nieustalonej osoby, czym pomógł do jego ukrycia, a następnie, w dniu 17 marca 2006r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził E. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 134.200 zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr: (...), zbył w/w pojazd E. B.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXXII. w dniu 24 marca 2006r., w S. (...) w M., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki A. (...) Q. G., o numerze (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika w/w urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację w/w pojazdu na nr: (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXXIII. w dniu 31 sierpnia 2005r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od (...) Sp. z o.o. samochód marki V. (...) o numerze (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa, o wartości 50 000 zł, na szkodę nieustalonej osoby,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XXXIV. w dniu 01 września 2006r., w S. (...) w M., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki V. (...), o numerze (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika w/w urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację w/w pojazdu na nr: (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXXV. w dniu 23 maja 2003r., w W., działając w imieniu firmy (...) Sp. z o.o., jako (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził S. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 33.000 zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr: (...), zbył S. G. motocykl B. o wtórnym numerze (...) i numerze pierwotnym (...), będący własnością (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży na szkodę G. R., zaistniałej w N. pomiędzy 10 maja 2003r. a 11 maja 2003r., o nieustalonej na chwilę obecną wartości,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXXVI. w dniu 03 października 2005r., w W., na podstawie umowy kupna z M. K., nabył motocykl Y. (...) o numerze (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa, na szkodę nieustalonej osoby, o wartości 13.000 zł, a następnie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził R. L., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 33.500 zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr: (...) z dnia 05 grudnia 2005r., zbył w/w pojazd R. L., czym pomógł do jego ukrycia,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXXVII. w dniu 20 stycznia 2006r., w W., wspólnie i w porozumieniu z G. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził W. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 70.150 zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr: (...), zbył samochód marki T. (...) o numerze (...) W. A., pochodzący z przestępstwa kradzieży w dniu 10.01.2006r., w miejscowości G., na terenie W., na szkodę M. W. P. (1),

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XXXVIII. w dniu 26 lutego 2005r., w W., na podstawie umowy z A. Ł., nabył motocykl Y. (...) o wartości 25 600 zł, o numerze wtórnym (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalonej osoby,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XXXIX. w dniu 22 maja 2005r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził A. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem w wysokości 14.640,-zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr: (...), dokonał sprzedaży A. M. (1) motocykla marki Y. (...) o numerze wtórnym (...), pochodzącego z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalonej osoby, czym pomógł w ukryciu w/w motocykla,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XL. w dniu 15 maja 2007r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził A. M. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 12.000 zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr: (...) dokonał sprzedaży A. M. samochodu marki M. o numerze wtórnym(...), pochodzącego z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalonej osoby, czym pomógł w ukryciu w/w pojazdu,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XLI. w dniu 30 czerwca 2005r., w nieustalonym miejscu, na podstawie faktury nr: (...) nabył od „A. (...)” motocykl marki K. (...), o wartości 1.150,- Euro, o numerze wtórnym (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa, na szkodę nieustalonej osoby, o nieustalonej wartości.

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XLII. w dniu 16 listopada 2005r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził M. K. (4) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 14.640,-zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr: (...) dokonał sprzedaży M. K. (4) motocykla marki K. (...), o numerze wtórnym(...), pochodzącego z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa, na szkodę nieustalonej osoby, czym pomógł w ukryciu w/w motocykla,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XLIII. w dniu 04 maja 2004r., w nieustalonym miejscu, na podstawie faktury nr:(...) (...), nabył od „A. (...)” motocykl marki H. (...), o wartości 2.000 Euro, o numerze wtórnym(...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa, na szkodę nieustalonej osoby, **tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.**

XLIV. w dniu 19 maja 2004r., w miejscowości D., na podstawie faktury nr:(...) (...), sprzedał Ł. K. motocykl marki H. (...), o numerze wtórnym (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalonej osoby, o wartości 2000 Euro, czym pomógł w jego ukryciu,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XLV. w dniu 23 października 2006r. w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od „(...)” sp. z o.o. samochód marki F. (...), o numerze wtórnym (...) i numerze pierwotnym (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży zaistniałej w dniu 19.09.2006r. w K., na szkodę W. B., o wartości ok. 45.000 zł,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XLVI. w dniu 27 października 2006r., w S. (...) w M., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki F. (...), o numerze wtórnym (...) i numerze pierwotnym (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika w/w urzędu, co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację w/w pojazdu na nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XLVII. w dniu 01 grudnia 2006r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził M. K. (5) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 24.400 zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr:(...) dokonał sprzedaży M. K. (5)

samochód marki F. (...), o numerze wtórnym (...) i numerze pierwotnym (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży zaistniałej w dniu 19.09.2006r. w K., na szkodę W. B., o wartości ok. 45.000 zł, czym pomógł w ukryciu w/w pojazdu,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XLVIII. w dniu 30 września 2005r. w nieustalonym miejscu, na podstawie faktury nr: (...), nabył od „A. (...)” motocykl marki Y. (...), o wartości 4.600 Euro, o numerze (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalanej osoby,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

XLIX. w dniu 21 października 2005r., w nieustalonym miejscu, na podstawie faktury nr: (...) (...), sprzedał D. J. motocykl marki Y. (...), o numerze (...), o wartości 36.600 zł, pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalanej osoby, czym pomógł w jego ukryciu,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

L. w dniu 12 grudnia 2005r., w M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził I. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 25.000 zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr: (...) dokonał sprzedaży I. S. motocykla Y. (...), o numerze (...), pochodzącego z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalanej osoby, czym pomógł w ukryciu w/w motocykla,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

LI. w dniu 10 stycznia 2006r., w nieustalonym miejscu, na podstawie faktury nr: (...), nabył od „A. (...)” motocykl marki S. (...), o wartości 3.200 Euro, o numerze wtórnym (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalanej osoby,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

LII. w dniu 31 stycznia 2006r., w M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził P. N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 24.400 zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr: (...) dokonał sprzedaży P. N. motocykla S. (...) o numerze wtórnym (...), pochodzącego z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalanej osoby, czym pomógł w ukryciu w/w motocykla,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

LIII. w dniu 07 lipca 2005r., w W., na podstawie faktury nr: (...), sprzedał S. S. (1) motocykl marki Y. (...), o wartości 36.600 zł o numerze(...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalanej osoby, o nieustalanej wartości,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

LIV. w dniu 06 stycznia 2006r., w nieustalonym miejscu, na podstawie faktury nr:(...), nabył od „A. (...)” motocykl marki H. (...), o wartości 4.500 Euro, o wtórnym numerze(...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalanej osoby, o nieustalanej wartości, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

LV. w dniu 31 stycznia 2006r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), sprzedał D. J. motocykl marki H. (...), o wtórnym numerze (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalanej osoby, o wartości 24.400 zł,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

LVI. w dniu 27 października 2004r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od (...) sp. z o.o., motocykl marki K. (...), o wartości 17.324 zł, o numerze wtórnym (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalonej osoby, a następnie w dniu 28 października 2004r., na podstawie faktury VAT nr:(...), zbył w/w pojazd M. G.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

LVII. w dniu 11 maja 2004r., w W., na podstawie faktury nr: (...), nabył od „A. (...)” pojazd B. (...), o wtórnym numerze(...) i pierwotnym numerze (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa, o wartości 2.800,-Euro, na szkodę nieustalonej osoby,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

LVIII. w dniu 18 maja 2004r., w miejscowości D., na podstawie faktury nr: (...) (...), sprzedał (...) sp. z o.o., pojazd B. (...), o wtórnym numerze (...) i pierwotnym numerze (...), pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa, o wartości 18.910,-zł, na szkodę nieustalonej osoby,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

LIX. w nieustalonym dniu w 2003r., w miejscowości C., woj. (...), na podstawie faktury VAT nr: (...), zbył C. G. motocykl marki H. (...), o wartości 37.000 zł, o wtórnym numerze (...) pochodzący z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalonej osoby, czym pomógł do jego ukrycia,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

LX. w nieustalonym dniu, nie później niż do dnia 12 września 2006r., w W., pomógł do ukrycia samochodu D. (...) o numerze wtórnym (...), o wartości 88.000,-zł, pochodzącego z nieustalonego na chwilę obecną przestępstwa na szkodę nieustalonej osoby, w ten sposób, że w celu użycia za autentyczne, dokonał sfalszowania włoskich dokumentów identyfikacyjnych w/w pojeździe,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

LXI. w nieustalonym okresie, ale nie później niż do 16 kwietnia 2005r., w W., wspólnie i w porozumieniu z G. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził K. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 14.000 zł, w ten sposób, że pomógł do zbycia motocykla marki B. o numerze wtórnym (...) i numerze pierwotnym (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży na szkodę G., zaistniałej w dniu 06 grudnia 2004r. w N.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

4. **K. S.** oskarżono o to, że:

LXII. w dniu 07 grudnia 2005r., w W., jako właścicielka firmy (...), na podstawie faktury VAT nr:(...), nabyła od firmy (...) sp. z o. o. samochód marki H. (...), o wartości 109.000 zł, o numerze (...), pochodzący z przestępstwa, pomagając w ten sposób do jego ukrycia,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

LXIII. w dniu 14 października 2005r. w W., na podstawie faktury VAT nr: (...) (...) nabyła do firmy (...) sp. z o. o. samochód marki T., o wartości 67.100 zł, o numerze(...), pochodzący z przestępstwa, a następnie w dniu 15.05.2006r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), zbyła w/w pojazd „P. (...)”, czym pomogła do jego ukrycia,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

LXIV. w dniu 22 grudnia 2006r., w W. (...) (...) D.- P., posługując się sfalszowanymi dokumentami samochodu marki M. (...) o numerze (...), pochodzącego z kradzieży na szkodę „D. (...) zaistniałej w B., w dniu 13 listopada 2006r., o pierwotnym numerze (...), wyłudziła poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika w/w urzędu co do pochodzenia i posiadania samochodu, uzyskując w ten sposób zarejestrowanie pojazdu na nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

5. A. G. (1) oskarżono o to, że:

LXV. w nieustalonym okresie, jednak nie później niż do dnia 06 marca 2007r., w W., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: D. M. (1), D. P. (1), P. Ć. (1), G. G., A. W. (1), A. P. (1) i Inne ustalone osoby, mającej na celu nabywanie pojazdów pochodzących z przestępstwa, wyłudzenie poświadczeń nieprawdy i fałszowanie dokumentacji dot. w/w pojazdów, przerabianie numerów identyfikacyjnych w/w pojazdów oraz doprowadzanie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez ich sprzedaż,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

LXVI. w bliżej nieustalonym okresie czasu, lecz nie później niż do 06 marca 2007r., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w W., działając przestępstwem ciągłym, czynił przygotowania do fałszowania dokumentów, w celu użycia ich za autentyczne, poprzez ich posiadanie i tak:

- dokumentu aktu notarialnego o nr repertorium: (...) nr (...), dot. umowy sprzedaży nieruchomości pomiędzy H. M., a K. Z.,
- dokumentu aktu notarialnego o nr repertorium: (...) dot. umowy sprzedaży i ustanowienia hipoteki pomiędzy H. S., a S. S. (1) i H. Ś.,
- dokumentu aktu notarialnego o nr repertorium (...) nr (...), dot. oświadczenia K. E. o nieruchomości.
- dokumentu umowy z dnia 02 marca 2005r., zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o., a (...) sp. z o.o., dot. świadczenia usług,
- dokumentu zaświadczenia z Z. (...) w W., o sygn.(...), z dnia 01 lutego 2005r., dot. zobowiązania wobec ZUS,
- dokumentu zaświadczenia z Z. (...) w W., o sygn. (...), z dnia 17 grudnia 2003r., dot. zobowiązania wobec ZUS,
- dokumentu umowy prowadzenia usług księgowych nr (...), pomiędzy W. a S. S. (1),
- dokumentu sfalszowania umowy współpracy z dnia 2 lipca 2003r., pomiędzy (...) sp. z o.o., a (...),
- dokumentu odpisu z księgi wieczystej nr: KW (...), z dnia 05 lipca 2004r.,
- dokumentu sfalszowania aktu notarialnego o nr repertorium: (...), dot. umowy majątkowej małżeńskiej między K. Z., a G. Z.,
- dokumentu zK. (...) w W., z dnia 19 października 2003r., o sygn. (...), dot. prowadzenia rachunku D. P. (2),

tj. o czyn z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

LXVII. w dniu 06 marca 2007r., w W., uwolnił się po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy Policji, poprzez zastosowanie przemocy wobec funkcjonariusza Policji, poprzez jego odepchnięcie, czym naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza K. B., w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 242 § 4 k.k. w zb. z art. 242 § 1 k.k. w zb. z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.

6. **A. P. (1)** oskarżono o to, że:

CXVIII. w bliżej nieustalonej dacie, jednak nie później niż w październiku 2004r., do dnia 27 września 2007r., w W., działał w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził: A. G. (1), D. M. (1), D. P. (1), P. Ć. (1), A. W. (1), G. G. i inne ustalone osoby, mającej na celu nabywanie pojazdów pochodzących z przestępstwa, wyłudzenie poświadczeń nieprawdy i fałszowanie dokumentacji dot. w/w pojazdów, przerabianie numerów identyfikacyjnych w/w pojazdów oraz doprowadzanie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez ich sprzedaż,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

CXIX. w bliżej nieustalonym okresie, jednak nie wcześniej niż od 18 lutego 2007r., do dnia zabezpieczenia, tj. do dnia 22 sierpnia 2007r., w -W., pomógł w zbyciu samochodu marki T. (...), o wartości 61.500 zł, o numerze (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży w dniu 18.02.2007r. w N., na szkodę nieustalonej osoby,

tj. o czyn z art. 291 §1 k.k.

7. **J. Ł. (1)** oskarżono o to, że:

CXX. w nieustalonym dniu, w okresie od 06 sierpnia 2005r. do dnia zabezpieczenia, tj. 06 marca 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki T. (...), nr rej. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 05/06 sierpnia 2005r. w W., o wartości 31.200 zł na szkodę E. P. w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

CXXI. w nieustalonym dniu, w okresie od 13 lutego 2006r. do dnia zabezpieczenia, tj. 28 sierpnia 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki M. (...), nr rej. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 12/13 lutego 2006r. w N., o wartości 150.000 zł, na szkodę B. (...) w W., w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

CXXII. w nieustalonym dniu, w okresie od 06 sierpnia 2005r. do dnia zabezpieczenia, tj. 04 września 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki R. (...), nr rej. (...), pochodzącego z kradzieży w lipcu 2006r. w miejscowości M., o wartości 4.800 Euro, na szkodę nieustalonej osoby, w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

CXXIII. w okresie od 13 listopada 2006r. do dnia zabezpieczenia, tj. 06 marca 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki M. (...), nr rej. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 13.11.2006 w B., o wartości 42.540,52 Euro, na szkodę M. N., w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

CXXIV. w okresie od 07 lutego 2007r. do dnia zabezpieczenia, tj. 06 marca 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki H. (...), nr rej. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 06/07 lutego 2007r. w miejscowości G., o wartości 140.000 zł na szkodę Banku (...) S.A., w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

CXXV. w okresie od 07 lutego 2007r. do dnia zabezpieczenia, tj. 06.03.2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki A. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 07 lutego 2006r. we W., o wartości 4.000 Euro, na szkodę nieustalonej osoby, w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

CXXVI. w okresie od 18 sierpnia 2006r. do dnia zabezpieczenia, tj. 21 marca 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki P. (...), nr rej. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 17/18 sierpnia 2006r. w miejscowości L., o wartości 60.000 zł na szkodę E. (...), w ten sposób że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

CXXVII. w okresie od 18 sierpnia 2006r. do dnia zabezpieczenia, tj. 21 marca 2007r. w W., pomógł w ukryciu samochodu marki V. (...), nr rej. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 30/31.08.2006r. w S., o wartości 160.000 zł, na szkodę A. U., w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

8. **P. Ć. (1)** oskarżono o to, że:

CXXVIII. w bliżej nieustalonym okresie, jednak nie później niż do dnia 11 października 2007r., w W., działał w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodził m.in.: G. G., A. P. (1), A. G. (1), D. P. (1), D. M. (1), A. W. (1) i inni, mającej na celu nabywanie pojazdów pochodzących z przestępstwa, wyłudzenie poświadczeń nieprawdy i fałszowanie dokumentacji dot. w/w pojazdów, przerabianie numerów identyfikacyjnych w/w pojazdów oraz doprowadzanie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez ich sprzedaż,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

CXXIX. w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od dnia 13 lutego 2006r. do dnia zabezpieczenia pojazdu, tj. 28 sierpnia 2007r., w W., zbył samochód marki M. (...) o numerze wtórnym (...) i numerze pierwotnym (...), o wartości 150.000,- zł, pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 12/13.02.2006r. w N., na szkodę B. (...) w W.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

CXXX. w nieustalonym dniu, w okresie od lutego 2007r. do dnia 24 marca 2007r., w W., wspólnie i w porozumieniu z G. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził A. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 61.500 zł, w ten sposób, że zbył samochód marki T. (...) numerze wtórnym (...) i numerze pierwotnym (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży dokonanej w dniu 18.02.2007 r. w G. (W.), o nieustalonej na chwilę obecną wartości, na szkodę C. S.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.

CXXXI. w nieustalonym dniu, w okresie od 25 lipca 2006r. do dnia zabezpieczenia pojazdu, tj. 22 sierpnia 2007r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził E. (...) w P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 70.000 zł, w ten sposób, że zbył samochód marki S. (...), nr rej. (...), o numerze wtórnym(...) i numerze pierwotnym(...) pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 25.07.2006r. w B., o wartości 90.000 zł, na szkodę G. H.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

CXXXII. w nieustalonym dniu, w okresie od 24 lutego 2006r. do dnia 22 października 2007r., przyjął samochód marki H. (...), nr rej. (...), o numerze (...), zabezpieczony w dniu 20 listopada 2007r. od (...) W., pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 24 lutego 2006r. w W., o wartości 77.000 zł, na szkodę K. J.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

CXXXIII. w nieustalonym dniu, w okresie od 21 marca 2006r. do dnia 22 października 2007r., przyjął samochód marki H. (...), nr rej. (...), o numerze wtórnym (...) i numerze pierwotnym (...), zabezpieczony w dniu 17 stycznia 2008r. od J. Z. w miejscowości K., pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 21 marca 2006r. w W., o wartości 90.000 zł, na szkodę H. P.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

CXXXIV. w dniu 17 maja 2007r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził B. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 6.000 zł, w ten sposób, że na podstawie umowy sprzedaży zbył B. D. samochód N. (...), o wtórnym numerze (...) i numerze pierwotnym (...), będący własnością (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży na szkodę nieustalonej osoby, o nieustalony na chwilę obecną wartości,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.

9. M. K. (1) oskarżono o to, że:

CXXXV. w dniu 14 listopada 2006r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 211.060 zł (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...), poprzez wprowadzenie w błąd co do legalności pochodzenia samochodu marki V. (...), o nr rej. (...), numer(...), podczas jego sprzedaży,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

CXXXVI. w bliżej nieustalonym okresie czasu, jednak nie wcześniej niż od 30 sierpnia 2006r., a nie później niż do dnia zabezpieczenia, tj. 01 marca 2007r., w W., woj. (...), pomógł w ukryciu samochodu marki V. (...), o numerze (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 30/31 sierpnia 2006r. w miejscowości S., o wartości 160.000 zł, na szkodę A. U., w ten sposób, że udzielił swoich danych osobowych do założenia działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą „(...)” sp. z o.o., a następnie, po przerobieniu numeru (...) w pojeździe na numer (...) i sfalszowaniu dokumentów, jako prezes firmy „(...)” sp. z o.o., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 200.000 zł (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...), poprzez wprowadzenie w błąd co do legalności i własności pochodzenia w/w samochodu, podczas jego sprzedaży w dniu 19 grudnia 2006r.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

CXXXVII. w bliżej nieustalonym okresie czasu, jednak nie wcześniej niż od dnia 30 listopada 2006r., a nie później niż do dnia zabezpieczenia, tj. 06 marca 2007r., w W., woj. (...), pomógł w ukryciu samochodu marki M. (...) o nr (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży w dniu 13 listopada 2006r. na terenie N., o wartości 42.540,52 Euro, na szkodę firmy „D. (...), w ten sposób, że udzielił swoich danych osobowych do założenia działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą „(...)” sp. z o.o., a następnie, jako prezes firmy „(...)” sp. z o.o., po sfalszowaniu dokumentów pojazdu i przerobieniu numeru (...) w pojeździe na numer (...), pomógł w jego sprzedaży w dniu 22 grudnia 2006r. K. S. i drugi raz po sfalszowaniu dokumentów i przerobieniu numeru (...)na (...), pomógł w jego sprzedaży w dniu 09 lutego 2007r. do (...) sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

CXXXVIII. w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od dnia 05 czerwca 2006r. do dnia zabezpieczenia, tj. 01 marca 2007r., w W., woj. (...), pomógł w ukryciu samochodu marki T. (...), o numerze (...) (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 05/06 listopada 2006 w K., o wartości 162.000 zł, na szkodę A. B., w ten sposób, że udzielił swoich danych osobowych do założenia działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą „(...)” sp. z o.o., a następnie, po przerobieniu numeru (...) w pojeździe na numer (...) i sfalszowaniu dokumentów pojazdu, jako prezes firmy „(...)” sp. z o.o., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 164.700 zł (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...), poprzez wprowadzenie w błąd co do legalności i własności pochodzenia w/w samochodu, podczas jego sprzedaży dniu 06 grudnia 2006r.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

CXXXIX. w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od dnia 06 lutego 2007r. do dnia zabezpieczenia, tj. 06 marca 2007r., w W., woj. (...), pomógł w ukryciu samochodu marki H. (...), o numerze (...) (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 06/07 lutego 2007r. w miejscowości G., o wartości 140.000 zł, na szkodę M. Z., w ten sposób, że udzielił swoich danych osobowych do założenia działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą „(...)” sp. z o.o., na którą to firmę zostały sfalszowane dokumenty rzekomego zakupu pojazdu we W., po przerobieniu numeru (...) w pojeździe na numer (...),

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

CXL. w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od dnia 24 lipca 2006r. do dnia zabezpieczenia, tj. 22 sierpnia 2007r., w W., woj. (...), pomógł w ukryciu samochodu marki S. (...), o nr(...) (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 24/25 lipca 2006r. w miejscowości K. o wartości 90.000 zł, na szkodę „G. (...)” sp. z o.o. w K., w ten sposób, że udzielił swoich danych osobowych do założenia działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą „(...)” sp. z o.o., a następnie, po przerobieniu numeru (...) w pojeździe na numer (...) i sfalszowaniu dokumentów pojazdu, jako prezes firmy „(...)” sp. z o.o., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 70.000 zł (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...), poprzez wprowadzenie w błąd co do legalności i własności pochodzenia w/w samochodu, podczas jego sprzedaży w dniu 20 listopada 2006r.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

CXLI. w bliżej nie ustalonym dniu, w okresie od dnia 01 grudnia 2006r. do dnia zabezpieczenia, tj. 20 listopada 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki H. (...) o numerze (...) (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 24 lutego 2006r. w W., o wartości 59.100 zł, na szkodę (...) S.A, w ten sposób, że udzielił swoich danych osobowych do założenia działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą „(...)” sp. z o.o., na którą to firmę zostały sfalszowane dokumenty rzekomego zakupu pojazdu we W., po przerobieniu numeru (...) w pojeździe na numer (...), a następnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 70.000 zł (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...), poprzez wprowadzenie w błąd co do legalności i własności pochodzenia w/w samochodu podczas jego sprzedaży w dniu 31 stycznia 2007r.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 11 maja 2015 r. w sprawie o sygn. akt V K 191/09:

I. oskarżonego A. W. (1) w ramach czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, iż działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako prezes firmy (...) sp. z o.o., w dniu 06 listopada 2006r. w W., na podstawie faktury VAT (...), nabył od P. (...) samochód marki P. (...) o nr wtórnym (...): (...) i nr pierwotnym (...): (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży w dniu 18 sierpnia 2006r. w L., na szkodę M. L., o wartości szkody 60.000 zł, a następnie w dniu 12 lutego 2007r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził T. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł, w ten sposób, że posługując się sfalszowanymi dokumentami pojazdu, na podstawie faktury VAT nr: (...), dokonał sprzedaży wskazanego wyżej pojazdu, czym wprowadził pokrzywdzonego w błąd, co do rzeczywistego pochodzenia samochodu i

jego stanu prawnego, i tak opisany czyn kwalifikując na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na tej podstawie skazuje oskarżonego, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

II. oskarżonego A. W. (1), w ramach czynów opisanych w pkt: III, VI i VIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu:

1) w dniu 13 listopada 2006r., w D. (...) (...) w W., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki P. (...) o nr wtórnym (...): (...) i nr pierwotnym (...): (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika wyżej wymienionego urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację wskazanego pojazdu na nr rej: (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2) w dniu 28 listopada 2006r., jako prezes firmy (...) sp. z o.o., w D. (...) (...) w W., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki T. (...) o nr (...): (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika wyżej wymienionego urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację wskazanego pojazdu na nr rej: (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

3) w dniu 20 listopada 2006r., jako prezes firmy (...) sp. z o.o., w D. (...) (...) w W., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki T. (...) o nr (...): (...) wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika wyżej wymienionego urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację wskazanego pojazdu na nr rej: (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., to jest za winnego popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., i na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. oskarżonego A. W. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego A. W. (1) w ramach czynu opisanego w pkt VII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż jako prezes firmy (...) sp. z o.o., w dniu 03 listopada 2006r. w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od (...) sp. z o.o. samochód marki T. (...) o nr (...) (...), a następnie w dniu 17 stycznia 2007r. w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził E. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 161.830 zł, w ten sposób, że przedstawiając dokumenty firmy, w których figurował jako prezes (...) sp. z o.o., nie poinformował pokrzywdzonego o fakcie, iż od dnia 31 marca 2006r. przestał pełnić funkcję prezesa wyżej wymienionej firmy oraz, wiedząc, że pojazd pochodzi z przestępstwa, zawarł w imieniu (...) sp. z o.o. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był wskazany pojazd, czym wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego stanu prawnego firmy (...) sp. z o.o. oraz stanu prawnego pojazdu, i tak opisany czyn kwalifikując na podstawie art. 286 § 1 k.k. na tej podstawie skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

V. oskarżonego A. W. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IX aktu oskarżenia i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu A. W. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt);

VII. oskarżonego A. W. (1) uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I, V i X aktu oskarżenia;

VIII. oskarżonego D. P. (1) w ramach czynów opisanych w pkt: XII i XIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu:

1) działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w dniu 16 lipca 2004r. w W., w W. (...) (...) D. (...) przy ul. (...), przedkładając w wyżej wymienionym urzędzie sfalszowane dokumenty mające świadczyć o legalnym pochodzeniu motocykla marki K. (...), o wartości 17.690 zł, o wtórnym nr (...): (...), nabytego w dniu 15.07.2004r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), od (...) na firmę (...) sp. z o.o., wprowadził w ten sposób w błąd urzędnika oraz wyłudził poświadczenie nieprawdy, uzyskując rejestrację pojazdu na nr: (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

2) działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w dniu 09 sierpnia 2004r., w W., w W. (...) (...) D. (...) przy ul. (...), przedkładając w wyżej wymienionym urzędzie sfalszowane dokumenty mające świadczyć o legalnym pochodzeniu motocykla marki H. (...), o wartości 21.350 zł, o wtórnym nr (...): (...), nabytego w dniu 09 sierpnia 2004r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), od (...) na firmę (...) sp. z o.o., wprowadził w ten sposób w błąd urzędnika oraz wyłudził poświadczenie nieprawdy, uzyskując rejestrację na pojazd nr: (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

to jest za winnego popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. oskarżonego D. P. (1) w ramach czynów opisanych w pkt: XIV i XV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu:

1) w dniu 09 sierpnia 2004r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od (...) na firmę (...) sp. z o.o., pochodzący z przestępstwa kradzieży w N. w dniu 31 maja 2004r., motocykl marki Y. (...), o wartości 35.380 zł, o wtórnym nr (...): (...) oraz pierwotnym nr (...): (...), który zarejestrował w dniu 09 sierpnia 2004r. w W., w W. (...) (...) D. (...) przy ul. (...), przedkładając w urzędzie sfalszowane dokumenty mające świadczyć o legalnym pochodzeniu motocykla, przez co wprowadził w błąd urzędnika i wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy, uzyskując w ten sposób rejestrację pojazdu na nr: (...), a następnie, w dniu 25 lutego 2005r., na podstawie faktury VAT nr:(...), zbył w/w pojazd M. K. (2),

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

2) w dniu 26 lipca 2004r., w W., na podstawie faktury nr: VAT (...), nabył od (...) sp. z o.o. na rzecz (...) sp. z o.o. motocykl marki B. (...), o wartości 19.000 zł, o nr pierwotnym (...): (...), przerobionym na nr (...): (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży w dniu 30 kwietnia 2004r., w N. (W.), na szkodę obywatela W. - C. C., który następnie zarejestrował w dniu 09 sierpnia 2004r. w W., w W. (...) (...) D. (...) przy ul. (...), przedkładając w urzędzie sfalszowane dokumenty mające świadczyć o legalnym pochodzeniu motocykla, przez co wprowadził w błąd urzędnika i wyłudził w ten sposób poświadczenie nieprawdy, uzyskując w ten sposób rejestrację pojazdu na nr: (...),

a następnie w dniu 15 grudnia 2004r., na podstawie faktury VAT nr: (...), sprzedał w/w pojazd (...), czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

to jest za winnego popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

X. oskarżonego D. P. (1) w ramach czynów opisanych w pkt: XVI i XVII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu:

1) w bliżej nieustalonym czasie, lecz nie później niż do dnia zabezpieczenia, tj. do dnia 06 marca 2007r., w W., pomógł A. G. (1) w ukryciu samochodu marki M. (...) o oryginalnym nr (...): (...), przerobionym następnie na nr (...): (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży w dniu 13.11.2006r. na terenie N., o wartości 42.540,52 Euro, na szkodę firmy „D. (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

2) w nieustalonym dniu, w okresie od 07 lutego 2007r. do 06 marca 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki H. (...) o nr wtórnym (...): (...) i o pierwotnym nr (...): (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży zaistniałej w dniu 06/07 lutego 2007r. w miejscowości G., na szkodę M. Z., o wartości 140.000 zł,

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

to jest za winnego popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za co skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XI. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu D. P. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XII. oskarżonego D. P. (1) uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt XI, XVIII i XIX aktu oskarżenia,

XIII. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynów opisanych w pkt: XXI, XXIII i XLV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu:

1) w dniu 15 września 2006r., w W., na podstawie fikcyjnej umowy z osobą V. C., sporządzonej przez G. G., nabył samochód marki P. (...) o nr wtórnym (...): (...) i nr pierwotnym (...): (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży popełnionej na szkodę M. L., zaistniałej w dniu 18 sierpnia 2006r. w L., o wartości 60.000 zł, posiadający przerobione znaki identyfikacyjne nadwozia, który następnie w dniu 16 listopada 2006r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), pomiędzy „P. (...)” a (...) sp. z o.o. zbył A. W. (1),

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

2) w nieustalonym dniu, w okresie od 13 listopada 2006r. do 22 grudnia 2006r. w W., pomógł w ukryciu samochodu marki M. (...) o pierwotnym nr (...): (...) oraz o nr wtórnym (...): (...), o wartości 42540,52 Euro, pochodzącego z kradzieży na szkodę „D. (...)”, zaistniałej w B., w dniu 13.11.2006r., w ten sposób, że nakłonił K. S. do zarejestrowania wskazanego pojazdu na jej nazwisko w W. (...) (...) D. - P.,

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

3) w dniu 23 października 2006r. w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od „(...)” sp. z o.o. samochód marki F. (...), o nr wtórnym (...): (...) i nr pierwotnym (...): (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży zaistniałej w dniu 19.09.2006r. w K., na szkodę W. B., o wartości ok. 45.000 zł,

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

to jest za winnego popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za co, na tej podstawie, skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XIV. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynów opisanych w pkt: XXIV i XXVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu:

1) w dniu 10 września 2005r., w W., nabył samochód marki T. (...) o nr wtórnym (...): (...) oraz pierwotnym nr (...): (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę E. P., zaistniałego w dniu 05 sierpnia 2005r. w W., o łącznej wartości szkody 31.200 zł, czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

2) w dniu 08 sierpnia 2005r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), nabył od (...) Sp. z o.o. samochód marki A. (...), o wartości 42.000 zł, o numerze (...): (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży, zaistniałego w dniu 08.11.2002r. w N., na szkodę F. G., czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

to jest za winnego popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za co, na tej podstawie, skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

XV. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynów opisanych w pkt: XXII, XXVII, XXX, XXXII, XXXIV i XLVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu:

1) w dniu 20 września 2006r., w U. (...) w S., przy ul. (...), posługując się sfałszowaną umową kupna pojazdu oraz sfałszowanymi dokumentami samochodu marki P. (...) o nr wtórnym (...): (...) o nr pierwotnym (...): (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika wskazanego wyżej urzędu co do autentyczności zakupu i pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób dokument potwierdzający zapłatę akcyzy nr (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2) w dniu 19 sierpnia 2005r., w S. (...) w M., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki A. (...) o nr (...): (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika wskazanego wyżej urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację w/w pojazdu na nr: (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

3) w dniu 04 listopada 2005r., w W. (...) (...) D. - P., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki T. (...) o nr (...): (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika wskazanego wyżej urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację w/w pojazdu na nr: (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

4) w dniu 24 marca 2006r., w S. (...) w M., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki A. (...) Q. G., o nr (...): (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika wskazanego wyżej urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację w/w pojazdu na nr: (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

5) w dniu 01 września 2006r., w S. (...) w M., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki V. (...), o nr (...): (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika wskazanego wyżej urzędu co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację w/w pojazdu na nr: (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

6) w dniu 27 października 2006r., w S. (...) w M., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki F. (...), o nr wtórnym (...): (...) oraz nr pierwotnym (...): (...), wyłudził poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie

w błąd urzędnika wskazanego wyżej urzędu, co do autentyczności pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób rejestrację w/w pojazdu na nr rej. (...),

czym wyczerpał dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

to jest za winnego popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., i na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XVI. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt XXXI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż w dniu 17 marca 2006r., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził E. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 134.200 zł, w ten sposób, iż zbył w/w pokrzywdzonej na podstawie faktury Y. nr: (...), samochód marki A. (...) Q. G. o numerze (...): (...), nabyty uprzednio w dniu 23 lutego 2006r., w W., na podstawie faktury VAT nr: (...), od (...) sp. z o.o., wprowadzając pokrzywdzoną w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k. na tej podstawie skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XVII. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt XXXV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w bliżej nieustalonej dacie pomiędzy 11 maja 2003r. a 23 maja 2003r., przyjął motocykl marki B. o wtórnym nr (...): (...) i nr pierwotnym (...): (...), będący własnością (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży na szkodę G. R., zaistniałej w N. (W.) pomiędzy 10 maja 2003r. a 11 maja 2003r., a następnie, w dniu 23 maja 2003r., w W., działając w imieniu firmy (...) sp. z o.o., jako (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził S. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 33.000 zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr: 004/03, zbył wskazany wyżej pojazd pokrzywdzonemu, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XVIII. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt XXXVI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż w dniu 05 grudnia 2005r., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził R. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 33.500 zł, w ten sposób, iż zbył w/w pokrzywdzonemu na podstawie faktury VAT nr: (...), motocykl Y. (...) o numerze (...): (...), nabyty uprzednio w dniu 03 października 2005r., w W., na podstawie umowy kupna od M. K., wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XIX. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt XXXVII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w bliżej nieustalonej dacie pomiędzy 10 stycznia 2006r. a 20 stycznia 2006r., przyjął samochód marki T. (...) o nr (...): (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży na szkodę M. W. P. (2), zaistniałej w G. (W.) w dniu 10 stycznia 2006r., a następnie, w dniu 20.01.2006r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził W. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 70.150 zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr: 015/01/2006, zbył wskazany wyżej pojazd pokrzywdzonemu, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia

wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XX. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt XXXIX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż w dniu 22 maja 2005r., w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.640 zł, w ten sposób, iż zbył w/w pokrzywdzonemu na podstawie faktury VAT nr: (...), motocykl Y. (...) o numerze (...): (...), wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XXI. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt XL aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż w dniu 15 maja 2007r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził A. M. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.000 zł, w ten sposób, iż zbył w/w pokrzywdzonemu na podstawie faktury VAT nr: (...), samochód M. o nr wtórnym (...): (...), wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XXII. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt XLII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż w dniu 16 listopada 2005r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. K. (4) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.640 zł, w ten sposób, iż zbył w/w pokrzywdzonemu na podstawie faktury VAT nr: (...), motocykl K.(...) o nr wtórnym (...): (...), wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XXIII. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt XLVII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w bliżej nieustalonej dacie pomiędzy 19 września 2006r. a 01 grudnia 2006r., przyjął samochód marki F. (...), o nr wtórnym (...): (...) oraz nr pierwotnym (...): (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży zaistniałej w dniu 19 września 2006r. w K., na szkodę W. B., a następnie, w dniu 01 grudnia 2006r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził M. K. (5) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 24.400 zł, w ten sposób, że na podstawie faktury VAT nr: (...), zbył wskazany wyżej pojazd pokrzywdzonej, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XXIV. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt L aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż w dniu 12 grudnia 2005r. w M., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził I. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.000 zł, w ten sposób, iż zbył w/w pokrzywdzonemu na podstawie faktury VAT nr: (...), motocykl Y. (...) o nr (...): (...), wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XXV. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt LII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż w dniu 31 stycznia 2006 r. w M., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził P. N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 24.400 zł, w ten sposób, iż zbył w/w pokrzywdzonemu na podstawie faktury VAT nr: (...), motocykl S. (...) o nr wtórnym (...): (...), wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XXVI. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt LX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż w nieustalonym bliżej dniu, lecz nie później niż do 12 września 2006r., w W., dokonał podrobienia, w celu użycia jako autentyczne, dokumentów włoskich samochodu D. (...) o nr wtórnym (...): (...), i za to, na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazał oskarżonego oraz wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XXVII. oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu opisanego w pkt LXI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w bliżej nieustalonej dacie pomiędzy 06 grudnia 2004r. a 16 kwietnia 2005r., przyjął motocykl marki B. o pierwotnym nr (...): (...) oraz o nr wtórnym (...): (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży na szkodę Iannelli G., zaistniałej w N. (W.) w dniu 06 grudnia 2004r., a następnie, nie później niż w dniu 16 kwietnia 2005r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz za pomocą wprowadzenia w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, doprowadził K. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 14.000 zł, w ten sposób, że zbył wskazany wyżej pojazd pokrzywdzonemu, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50zł (pięćdziesiąt),

XXVIII. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu D. M. (1) karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 500 (pięćset) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XXIX. oskarżonego D. M. (1) uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt XX, XXV, XXIX, XXXIII, XXXVIII, XLI, XLIII, XLIV, XLVIII, XLIX, LI, LIII, LIV, LV, LVI, LVII, LVIII i LIX aktu oskarżenia,

XXX. na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie karne w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu D. M. (1) w pkt XXVIII aktu oskarżenia,

XXXI. oskarżoną K. S. w ramach czynu opisanego w pkt LXIV aktu oskarżenia uznaje za winną tego, że w dniu 22 grudnia 2006r., w W. (...) (...) D. - P., posługując się sfałszowanymi dokumentami samochodu marki M. (...) o wtórnym nr (...): (...), pochodzącego z kradzieży na szkodę „D. (...), zaistniałej w B., w dniu 13 listopada 2006r., o pierwotnym nr (...): (...), wyłudziła poświadczenie nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika wskazanego wyżej urzędu co do pochodzenia oraz posiadania samochodu, uzyskując w ten sposób zarejestrowanie pojazdu na nr rej. (...), i za to, na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał oskarżoną, zaś na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył oskarżonej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz, na podstawie art. 71 § 1 k.k., karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 30 zł (trzydzieści),

XXXII. oskarżoną K. S. uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt LXII i LXIII aktu oskarżenia,

XXXIII. oskarżonego A. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LXVII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 242 § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 242 § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XXXIV. oskarżonego A. G. (1) uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt LXV i LXVI aktu oskarżenia,

XXXV. oskarżonego A. P. (1) uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt CXVIII i CXIX aktu oskarżenia,

XXXVI. oskarżonego J. Ł. (1) w ramach czynów opisanych w pkt: CXX, CXXI, CXXII, CXXIII, CXXIV, CXXV, CXXVI i CXXVII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że działając w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu;

1) w nieustalonym dniu, w okresie od 06 sierpnia 2005r. do dnia zabezpieczenia, tj. 06 marca 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki T. (...), nr rej. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 05/06 sierpnia 2005r. w W., o wartości 31.200,-zł na szkodę E. P. w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści: (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

2) w nieustalonym dniu, w okresie od 13 lutego 2006r. do dnia zabezpieczenia, tj. 28 sierpnia 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki M. (...), nr rej. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 12/13 lutego 2006r. w N., o wartości 150.000 zł, na szkodę B. (...) w W., w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści: (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

3) w nieustalonym dniu, w okresie od 06 sierpnia 2005r. do dnia zabezpieczenia, tj. 04 września 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki R. (...), nr rej. (...), pochodzącego z kradzieży w lipcu 2006r. w miejscowości M., o wartości 4.800,-Euro, na szkodę nieustalonej osoby, w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści: (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

4) w okresie od 13 listopada 2006r. do dnia zabezpieczenia, tj. 06 marca 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki M. (...), nr rej. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 13 listopada 2006r. w B., o wartości 42.540,52 Euro, na szkodę M. N., w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści: (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

o 5) w okresie od 07 lutego 2007r. do dnia zabezpieczenia, tj. 06 marca 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki H. (...), nr rej. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 06/07 lutego 2007r. w miejscowości G., o wartości 140.000 zł, na szkodę B. (...), w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści: (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

1 6) w okresie od 07 lutego 2007r. do dnia zabezpieczenia, tj. 06 marca 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki A. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 07 lutego 2006r. we W., o wartości 4.000 Euro, na szkodę nieustalonej osoby, w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny numer (...) o treści: (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

2 7) w okresie od 18 sierpnia 2006r. do dnia zabezpieczenia, tj. 21 marca 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki P. (...), nr rej. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 17/18 sierpnia 2006r., w miejscowości L., o wartości 60.000 zł, na szkodę E. (...), w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny nr (...) o treści: (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

3 8) w okresie od 18 sierpnia 2006r. do dnia zabezpieczenia, tj. 21 marca 2007r., w W., pomógł w ukryciu samochodu marki V. (...), nr rej. (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem zaistniałej w dniu 30/31 sierpnia 2006r., w S., o wartości 160.000 zł, na szkodę A. U., w ten sposób, że wygrawerował nieautentyczny nr (...) o treści: (...), który następnie został wstawiony w miejsce oryginalnego oznakowania,

czym wyczerpał dyspozycję art. 291 § 1 k.k.,

to jest za winnego popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za co, na tej podstawie, skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz, na podstawie art. 71 § 1 k.k., karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XXXVII. oskarżonego P. Ć. (1) w ramach czynu opisanego w pkt CXXIX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż w bliżej nieustalonym dniu, pomiędzy 13 lutego 2006r. a 28 sierpnia 2007r., przyjął a następnie zbył samochód marki M. (...) o nr wtórnym (...): (...) oraz nr pierwotnym (...): (...), o wartości 150.000 zł, pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 12/13 lutego 2006r. w N., na szkodę (...) S.A. Oddział w W., i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k., skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XXXVIII. oskarżonego P. Ć. (1) w ramach czynu opisanego w pkt CXXX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od lutego 2007r. do dnia 24 marca 2007r., w W., wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął samochód marki T. (...) o nr wtórnym (...): (...) oraz nr pierwotnym (...): (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży dokonanej w dniu 18 lutego 2007r. w G. (W.), na szkodę C. S., a następnie zbył wskazany wyżej pojazd A. K., wprowadzając w ten sposób w błąd pokrzywdzonego co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, poprzez co doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 61.500 zł, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XXXIX. oskarżonego P. Ć. (1) w ramach czynu opisanego w pkt CXXXI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w bliżej nieustalonym dniu, w okresie od 25 lipca 2006r. do dnia 22 sierpnia 2007r., w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął samochód marki S. (...), nr rej. (...), o nr wtórnym (...): (...) i nr pierwotnym (...): (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 25.07.2006r., w B., na szkodę G. H., a następnie zbył wskazany wyżej pojazd poprzez wprowadzenie E. (...) w P. w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, poprzez co doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 70.000 zł, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291

§ 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XL. oskarżonego P. Ć. (1) w ramach czynu opisanego w pkt CXXXII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż w bliżej nieustalonym dniu, pomiędzy 24 lutego 2006r. a 22 października 2007r., przyjął samochód marki H. (...), nr rej. (...), o nr (...): (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 24 lutego 2006r., w W., na szkodę K. J., i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k., skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XLI. oskarżonego P. Ć. (1) w ramach czynu opisanego w pkt CXXXIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż w bliżej nieustalonym dniu, pomiędzy 21 marca 2006r. a 22 października 2007r. przyjął samochód marki H. (...), nr rej. (...), o nr wtórnym (...): (...) i nr pierwotnym (...): (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 21 marca 2006r., w W., na szkodę H. P., i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k., skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XLII. oskarżonego P. Ć. (1) w ramach czynu opisanego w pkt CXXXIV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, iż działając, w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przyjął samochód N. (...), o nr wtórnym (...): (...) i nr pierwotnym (...): (...), będący własnością (...), pochodzący z przestępstwa kradzieży na szkodę nieustalonej osoby, a następnie zbył wskazany wyżej pojazd poprzez wprowadzenie B. D. w błąd co do rzeczywistego pochodzenia pojazdu i jego stanu prawnego, poprzez co doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 6.000 zł, i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XLIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu P. Ć. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 50 zł (pięćdziesiąt),

XLIV. oskarżonego P. Ć. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt CXXVIII,

XLV. oskarżonego M. K. (1) w ramach czynów opisanych w pkt: CXXXVI, CXXXVIII, CXL i CXLI aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, iż działając w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w W., udzielił swoich danych osobowych do zarejestrowania działalności gospodarczej pod nazwą (...) sp. z o.o., w której pełnił funkcję prezesa, a w ramach której udzielał pomocy w ukryciu samochodów pochodzących z przestępstw kradzieży z włamaniem, następnie zaś doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w znacznej wartości w łącznej kwocie 504.700 zł (...) SA z siedzibą w W. przy ul. (...), poprzez wprowadzenie w błąd co do legalności i pochodzenia następujących pojazdów w chwili ich zbycia, i tak:

1) w dniu 19 grudnia 2006r., w kwocie 200.000 zł, samochodu marki V. (...) o numerze (...): (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 30/31 sierpnia 2006r., w miejscowości S., na szkodę A. U., po uprzednim udzieleniu pomocy w ukryciu wskazanego pojazdu w bliżej nieustalonym okresie, ale nie wcześniej niż od 30.06.2006r. oraz po przerobieniu przez inne osoby numeru (...) w pojeździe na numer: (...) i sfałszowaniu jego dokumentów,

2) w dniu 06 grudnia 2006r., w kwocie 164.700 zł, samochodu marki T. (...), o numerze (...): (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 05/06 listopada 2006 w K., na szkodę A. B., po uprzednim udzieleniu pomocy w ukryciu wskazanego pojazdu w bliżej nieustalonym okresie, jednak nie wcześniej niż od dnia 05 listopada 2006r. oraz po przerobieniu przez inne osoby numeru (...) w pojeździe na numer: (...) i sfałszowaniu jego dokumentów,

3) w dniu 20 listopada 2006r., w kwocie 70.000 zł, samochodu marki S. (...), o nr (...): (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 24/25 lipca 2006r., w miejscowości K., na szkodę „G. (...)” sp. z o.o. w K., po uprzednim udzieleniu pomocy w ukryciu wskazanego pojazdu w bliżej nieustalonym okresie, jednak nie wcześniej

niż od dnia 24.07.2007r. oraz po przerobieniu przez inne osoby numeru (...) w pojeździe na numer: (...) i sfalszowaniu jego dokumentów,

4) w dniu 31 stycznia 2007r., w kwocie 70.000 zł, samochodu marki H. (...) o numerze (...): (...), pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 24 lutego 2006r. w W., na szkodę (...) SA, po uprzednim udzieleniu pomocy w ukryciu wskazanego pojazdu w bliżej nieustalonym okresie, jednak nie wcześniej niż od dnia 01 grudnia 2006r. oraz po przerobieniu przez inne osoby numeru (...) w pojeździe na numer: (...) i sfalszowaniu dokumentów rzekomego zakupu pojazdu we W., i tak opisany czyn zakwalifikował na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na tej podstawie skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 zł (dwadzieścia),

XLVI. oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt CXXXV aktu oskarżenia, i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 zł (dwadzieścia),

XLVII. oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt CXXXVII aktu oskarżenia, i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XLVIII. oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt CXXXIX aktu oskarżenia, i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XLIX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu M. K. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 zł (dwadzieścia),

L. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych: K. S., A. G. (1) oraz J. Ł. (1) warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 5 (pięciu),

LI. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności, zaliczył oskarżonym okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- oskarżonemu A. W. (1) od 05 marca 2007r. do 04 kwietnia 2007r.,
- oskarżonemu D. P. (1) od 06 marca 2007r. do 04 kwietnia 2007r.,
- oskarżonemu D. M. (1) od 04 kwietnia 2007r. do 05 kwietnia 2007r.,
- oskarżonemu P. Ć. (1) od 25 października 2007r. do 23 września 2008r.,
- M. K. (1) od 10 lipca 2008r. do 23 grudnia 2008r.

LII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził tytułem naprawienia szkody:

1) od oskarżonego A. W. (1):

na rzecz T. K. (2) kwotę 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy),

na rzecz E. (...)w W. kwotę 161.830 zł (sto sześćdziesiąt jeden tysięcy osiemset trzydzieści),

2) od oskarżonego D. M. (1):

- na rzecz E. B. kwotę 134.200 zł (sto trzydzieści cztery tysiące dwieście),
- na rzecz S. G. kwotę 33.000 zł (trzydzieści trzy tysiące),
- na rzecz R. L. kwotę 33.500 zł (trzydzieści trzy tysiące pięćset),
- na rzecz W. A. kwotę 70.150 zł (siedemdziesiąt tysięcy sto pięćdziesiąt),
- na rzecz A. M. (1) kwotę 14.640 zł (czternaście tysięcy sześćset czterdzieści),
- na rzecz A. M. (2) kwotę 12.000 zł (dwanaście tysięcy),
- na rzecz M. K. (4) kwotę 14.640 zł (czternaście tysięcy sześćset czterdzieści),
- na rzecz M. K. (5) kwotę 24.400 zł (dwadzieścia cztery tysiące czterysta).
- na rzecz I. S. kwotę 25.000 zł (dwadzieścia pięć tysięcy),
- na rzecz P. N. kwotę 24.400 zł (dwadzieścia cztery tysiące czterysta),
- na rzecz K. K. (1) kwotę 14.400 zł (czternaście tysięcy czterysta),

3) od oskarżonego P. Ć. (1):

- na rzecz A. K. kwotę 30.750 zł (trzydzieści tysięcy siedemset pięćdziesiąt),
- na rzecz E. (...) w P. kwotę 70.000 zł (siedemdziesiąt tysięcy),
- na rzecz B. D. kwotę 6.000 zł (sześć tysięcy),

4) od oskarżonego M. K. (1):

- na rzecz E. (...) w W. kwotę 715.760 zł (siedemset piętnaście tysięcy siedemset sześćdziesiąt),

LIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. S. K. - Kancelaria Adwokacka w W., ul. (...), (...)-(...) W. - kwotę 7.675,20 zł (siedem tysięcy sześćset siedemdziesiąt pięć i 20/100), zawierającą należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oskarżonemu J. Ł. (1)
- adw. M. M. (2) - Kancelaria Adwokacka w W., ul. (...)(...), (...)-(...) W. - kwotę 7.675,20 zł (siedem tysięcy sześćset siedemdziesiąt pięć i 20/100), zawierającą należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oskarżonemu M. K.,
- adw. P. R. - Kancelaria Adwokacka w W., (...)(...)-(...) W. - kwotę 7.380 zł (siedem tysięcy trzysta osiemdziesiąt), zawierającą należny podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu oskarżonemu D. P. (1),

LIV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił wszystkich oskarżonych od opłaty oraz od zwrotu pozostałych kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca A. W. (1) wniósł apelację w zakresie pkt. I, II, III, IV V i VI wyroku na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt. 3 wyrokowi temu zarzucił:

I. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci:

1. wyjaśnień A. G. (1) i D. M. (1) złożonych wyłącznie w postępowaniu przygotowawczym i nie zweryfikowanych przez Sąd z uwagi na odmowę ich złożenia w postępowaniu jurysdykcyjnym,
2. dokumentów związanych z niepotwierdzonymi procesowo kradzieżami pojazdów za granicą,
3. wyjaśnień A. W. (1) oraz pozostałych współoskarżonych a nadto dokumentów Spółek z o.o. (...),
4. dokumentów związanych z rejestracją pojazdów: P. (...), A. (...), T. i M. (...),
5. dokumentów w zakresie nieskutecznego odwołania oskarżonego z zarządu (...) Sp. z o.o.;

można bezspornie uznać, iż oskarżony dopuścił się przestępstw z art. 291 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 272 k.k. i art. 270 § 1 k.k. umyślnie, z premedytacją, z zamiarem bezpośrednim kierunkowym

i wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

- uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów opisanych z pkt. I, II, III, IV i V wyroku

względnie

- wyeliminowanie z opisu czynu zdarzenia z pkt II podpunkt 2 wyroku,

- uznanie, iż czyn z pkt. I wyroku wyczerpuje znamiona występku z art. 292 § 1 k.k.,

- uznanie, iż czyn z pkt. III wyroku wyczerpuje znamiona występku z art. 292 § 1 k.k.,

- uznanie, iż czyn z pkt. V wyroku wyczerpuje znamiona występku z art. 292 § 1 k.k.

i w przypadku niepodzielania przez Sąd Apelacyjny wniosku o uniewinnienie oskarżonego,

wniósł o wymierzenie mu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania względnie kary w granicach 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto wyrokowi temu na podstawie art. 438 pkt. 1 i 2 k.p.k. zarzucił:

II. obrażę prawa karnego materialnego i procesowego - art. 46 § 1 k.k. i art. 49a k.p.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. polegającą na zasądzeniu od oskarżonego na rzecz T. K. (2) i E. (...) obowiązku naprawienia szkody w sytuacji braku wniosku złożonego w terminie ustawowym a nadto niezasadności faktycznej takiego rozstrzygnięcia i wniósł o zmianę wyroku i uchylenie orzeczenia opartego o art. 46 § 1 k.k.

W przypadku niepodzielania przez Sąd Apelacyjny zarzutu z pkt I, na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

III. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec A. W. (1) to jest kary zasadniczej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy oskarżony w dacie orzekania był (i jest) osobą nie karaną, jego rola w przestępstwach była podrzędna a nadto wobec A. G. (1) uznanego za inicjatora i sprawcę kierowniczego proceduru rejestracji i sprzedaży pojazdów orzeczono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, skutkiem czego zaskarżony wyrok jest rażąco niesprawiedliwy,

i wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania względnie kary w granicach 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego D. P. (1) zaskarżył orzeczenie na korzyść oskarżonego w części skazującej, tj. w zakresie punktów VIII - XI zaskarżonego wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia tj.:

1. art. 7 k.p.k., tj. zasady swobodnej oceny dowodów poprzez:

1) uznanie za wiarygodny dowód zeznań świadka M. P. (1), które Sąd uznał za szczegółowe, logiczne i konsekwentne, podczas, gdy zeznania złożone przez tego świadka podczas przesłuchania na rozprawach, dyskwalifikują ww. osobę jako wiarygodne źródło dowodowe w sprawie,

2) uznanie za niewiarygodnych wyjaśnień oskarżonego D. P. (1) w zakresie, w jakim wskazał on, że nie miał wiedzy o nielegalnym obrocie kradzionymi pojazdami, jak również o tym, że nie pomagał w ukryciu pojazdów wskazanych w punkcie X zaskarżonego wyroku - pomimo że wyjaśnienia te są spójne, logiczne i konsekwentne i znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym;

2. art. 389 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie odczytania oskarżonemu wszystkich protokołów wyjaśnień złożonych przez niego w postępowaniu przygotowawczym, wobec faktu odmowy złożenia wyjaśnień przez oskarżonego w toku procesu;

3. art. 394 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez zaniechanie ujawnienia i zaliczenia w poczet materiału dowodowego wszystkich wyjaśnień złożonych przez oskarżonego D. P. (1), a w konsekwencji - nieuwzględnienie części jego wyjaśnień przy orzekaniu w sprawie;

4. art. 366 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. oraz art. 2 k.p.k. poprzez zaniechanie prawidłowego wyjaśnienia wszelkich okoliczności składających się na opis czynów przypisanych oskarżonemu D. P. (1) oraz wpływających na wymiar orzeczonych wobec niego kar jednostkowych, a w szczególności zweryfikowania i ustalenia wartości pojazdów wymienionych w punktach VIII - X zaskarżonego wyroku;

5. art. 424 § 2 k.p.k., poprzez brak precyzyjnego wskazania oraz omówienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, na jakiej podstawie Sąd I Instancji przyjął wartość pojazdów wymienionych w punktach VIII - X zaskarżonego wyroku.

Niezależnie od powyższego, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

6. naruszenie art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k., poprzez orzeczenie wobec oskarżonego D. P. (1) kary przekraczającej stopień jego winy, błędną ocenę stopnia szkodliwości przypisanego mu czynu oraz nieuwzględnienie przy wymiarze kary (1) faktu, iż oskarżony współpracował w toku postępowania przygotowawczego z wymiarem sprawiedliwości, zaś na podstawie jego wyjaśnień możliwe było przypisanie winy również pozostałym oskarżonym oraz (2) zachowanie się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa i pozytywną prognozę kryminologiczną wobec niego - a zwłaszcza fakt niewchodzenia przez oskarżonego w konflikt z prawem od roku 2007;

7. rażącą niewspółmierność kary, objawiającą się wymierzeniem oskarżonemu kary nieadekwatnej do stopnia jego zawinienia, tj. bezwzględnej kary pozbawienia wolności (bez zastosowania warunkowego zawieszenia jej zastosowania), pomimo iż wobec okoliczności sprawy, jak również znacznego upływu czasu od daty przestępstw przypisanych oskarżonemu, współmierna byłaby kara łągodniejsza.

Wskazując na powyższe wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. P. (1) od wszystkich mu zarzutów,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Obrońca oskarżonego D. M. (1) zaskarżył wyrok co do przypisanych mu w wyroku czynów z punktu XXII, XXIV, XXVI, XXVII, XXXI, XXXII, XXXIV, XXXV, XXXVI, XXXVII, XXXIX, XL, XLII, XLV, XLVI, XLVII, L, LII, LXI aktu oskarżenia.

Wyrokowi temu zarzucił:

I. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a. art. 46 § 1 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie i orzeczenie na tej podstawie obowiązku zapłaty w pkt LII wyroku:

- I. S. kwoty 25.000 złotych tytułem naprawienia szkody za wyrządzony czyn z punktu L a/o, pomimo braku ku temu podstaw faktycznych, z uwagi na fakt zwrotu motocykla przez Policję pokrzywdzonemu, który sprzedał go za jakieś 20.000 złotych (...) fakturę mam w domu (vide: protokół rozprawy z dnia 25 listopada 2011 roku), a nadto zwrot pieniędzy poprzedniemu właścicielowi, J., (nieustalonemu w toku postępowania), co uniemożliwia realizację normy z art. 46 § 1 k.k., gdyż szkoda w momencie orzekania nie istniała,

- M. K. (5) za wyrządzony czyn z punktu XLVII a/o kwoty 24.400 złotych oraz A. M. kwoty 12.000 złotych za czyn z pkt XL a/o tytułem naprawienia szkody, pomimo naprawienia przez oskarżonego wskazanej szkody w całości,

b. art. 295 § 1 k.k., poprzez zaniechanie rozważenia możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary bądź odstąpienia od wymierzenia kary, zważywszy na względy prewencji indywidualnej, pomimo wyraźnej dyspozycji, iż „wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 278, 284-289, 291, 292 lub 294, który dobrowolnie naprawił szkodę w całości albo zwrócił pojazd lub rzecz mającą szczególne znaczenie dla kultury w stanie nieuszkodzonym, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia”, w sytuacji gdy oskarżony przyznał się do czynów zarzuczanych w pkt XLVII, L oraz XL, a także zwrócił M. K. (5) kwotę 24.400 złotych, I. S. kwotę 25.000 złotych oraz A. M. kwotę 12.000 złotych tytułem dobrowolnego naprawienia szkody za wyrządzone czyny, co w aspekcie wolumenu zarzuczonych czynów oraz względów słuszności i celowości karania determinowało zastosowanie wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary lub odstąpienia od jej wymierzenia,

c. art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w inkryminowanym zachowaniu z punktu XXII a/o przypisanego w pkt XV wyroku, zakwalifikowanemu jako wyłudzeniu „poświadczenia nieprawdy, poprzez wprowadzenie w błąd urzędnika w/w urzędu co do autentyczności zakupu i pochodzenia samochodu, uzyskując w ten sposób dokument potwierdzający zapłatę akcyzy nr (...)”, podczas gdy prima facie potwierdzenie zapłaty akcyzy oskarżony uzyskał po zaksięgowaniu przez odpowiedni organ przelanej przez niego należności podatkowej, co nie stanowi przesłanek ustawowych dyspozycji z przytoczonych przepisów kodeksu karnego,

d. art. 291 § 1 k.k., polegającą na skazaniu D. M. (1) za czyny przypisane w wyroku z pkt XXIV, XXVI, XXXI oraz XLV a/o, pomimo niewypełnieniu przez oskarżonego znamion sine qua non o charakterze podmiotowym czynu, który można popełnić wyłącznie umyślnie, w zamiarze bezpośrednim bądź ewentualnym, ze świadomością, że rzecz została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, podczas gdy całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego odnośnie pojazdów - marki T. (...) o numerze wtórnym (...) (...) i pierwotnym numerze (...) (...), A. (...) o numerze (...) (...), A. (...) Q. G. o numerze (...) (...), F. (...) o numerze wtórnym (...) (...) i numerze pierwotnym (...) (...) - determinują wniosek, iż oskarżony, dokonując zakupu auta w komisie z przeznaczeniem go na własny użytek bądź od firmy (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. oraz nie budząc zastrzeżeń Policji podczas wielokrotnych kontroli dokumentów pojazdów, pozostawał w usprawiedliwionym przeświadczeniu, iż pojazdy te pochodziły z legalnego źródła, co powoduje konieczność uniewinnienia go od przywołanych czynów na zasadzie paserstwa umyślnego;

II. rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

a. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z 19 czerwca 1990 roku, poprzez skazanie D. M. (1) za czyny z pkt XXXV, XXXVI, XXXIX, XLII, LII, LXI aktu oskarżenia, pogwałcając tym powagę rzeczy osądzonej wyrokiem Sądu Krajowego L. K. wA. z dnia 14 września 2004 roku, który dokonał już rozstrzygnięcia w przedmiocie tożsamyh czynów popełnionych w tym samym czasie, przypisanych oskarżonemu niniejszym wyrokiem, co stanowi negatywną przesłankę procesową ne bis in idem w niniejszej sprawie, przy czym Sąd nie zweryfikował na żadnym etapie postępowania orzeczenia zapadłego w Państwie Członkowskim, ograniczając się do stwierdzenia, iż „przedstawione wówczas zarzuty paserstwa opiewały na 97 motocykli, bowiem G. G. miał w torbie dokumentację na tyle pojazdów, ostatecznie jednak zostali skazani za cztery motory, z którymi zostali zatrzymani” (vide: uzasadnienie zaskarżanego wyroku), poniechując konkretyzacji przestępstw popełnionych przez D. M. (1), w przedmiocie których, na gruncie S., postępowanie zostało prawomocnie zakończone,

b. art. 410 k.p.k., polegającą na przypisaniu w orzeczeniu oskarżonemu czynu z pkt XXXVII a/o, wbrew wyjaśnieniom D. M. (1) i zeznaniom samych pokrzywdzonych, iż „pod umową jako sprzedający podpisał się W. [G. G. - przyp. aut.] (...) Samochód sprzedawał W., a ten P. występował jako dobry kolega (...) Nie było żadnego pełnomocnictwa dla tego P., żeby działał w imieniu G., on występował po prostu jako kolega” (zeznania A. A. na rozprawie w dniu 28 października 2011 roku), które wykluczają wypełnienie znamion czynu zabronionego przez D. M. (1) o tyle bardziej, że samochód w jego obecności był poddany przez funkcjonariuszy Policji oraz w serwisie (...) weryfikacji niewykazującej nieprawidłowości, co wyłącza winę jak i samą odpowiedzialność M. jako zbywcy pojazdu, którym pozostawał wyłącznie G. G.,

c. art. 5 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., pozostającą w korelacji z zarzutem obrazy prawa materialnego, jawiącą się w dowolnej ocenie dowodów będących kanwą skazania M. za zarzuty z pkt XXVII, XXXII, XXXIV oraz XLVI aktu oskarżenia, dostrzegając w wyjaśnieniach współoskarżonych, m.in. D. M. (1), „w przeważającym zakresie cechy spójności oraz logicznego wzajemnego uzupełniania się, przez co, w znacznym zakresie, pozwalającym na czynienie przez Sąd rozstrzygających ustaleń w sprawie, zasługują na wiarę”, co powinno prowadzić do wniosku, iż pozbawiona sprzeczności ekskulpacja oskarżonego w zakresie wskazanych czynów jest wiarygodna, zwłaszcza że rzekome przestępstwa, z których pochodziły pojazdy, nie zostały ujawnione, M. nie posiadał wiedzy o przestępczym pochodzeniu pojazdów zakupionych w komisie w M. przy ul. (...) oraz firmy (...) sp. z o.o., a przedłożone w Urzędzie Celnym dowody zakupu były autentyczne, co znajduje oparcie w stanowisku oskarżonego wyrażonym w tej części zarzutów;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na przyjęciu u oskarżonego dolus directus rozciągającego się na wszystkie przypisane mu czyny, bezpodstawnie odrzucając dowody potwierdzające wyjaśnienia M. dotyczące przestępstw, do których się nie przyznał, pomimo logicznej i całościowej argumentacji, w sytuacji gdy oskarżony nie mataczył, współpracował z organami ścigania na etapie postępowania przygotowawczego, chciał początkowo poddać się dobrowolnie karze, wskazywał czyny objęte powagą rzeczy osądzonej oraz innymi postępowaniami, a przede wszystkim spójnie uzasadnił swoje stanowisko świadczące o jego niewinności, co znajduje odzwierciedlenie także w części uniewinniającej D. M. (1) od popełnienia czynów z pkt XX, XXV, XXIX, XXXIII, XXXVIII, XLI, XLIII, XLIV, XLVIII, XLIX, LI, LIII, LIV, LV, LVI, LVII, LVIII i LIX aktu oskarżenia w pkt XXIX wyroku.

W oparciu o powyższe zarzuty wnosil:

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów z pkt XXII, XXVII, XXXI, XXXII, XXXIV, XXXV, XXXVI, XXXVII, XXXIX, XLII, XLVI, XLVII, L, LII, LXI aktu oskarżenia oraz, na zasadzie art. 295 § 1 k.k., odstąpienie od wymierzenia oskarżonemu kary za czyny z pkt XXIV, XXVI, XXXI oraz XLV a/o,

ewentualnie:

- o uchylenie wyroku w zaskarżanej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie.

Obrońca K. S. na podstawie art. 444 k.p.k. i 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej czynu LXIV aktu oskarżenia.

Na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art 438 § 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nie daniu wiary wyjaśnieniom oskarżonej K. S. z postępowania przygotowawczego gdzie nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego czynu tj. posłużenia się sfałszowanymi dokumentami a w konsekwencji poświadczenia nieprawdy gdyż w świetle tychże wyjaśnień i okoliczności nie miała w/w świadomości popełnienia czynu co konsekwencji nie doprowadziło do zakupu pojazdu marki M. (...) co miało wpływ na treść orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe wnosił o uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu z punktu LXIV wyroku.

Obrońca oskarżonego J. Ł. (1) zaskarżył wyrok w całości, na korzyść oskarżonego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez nie wzięcie pod uwagę całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej i uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego J. Ł. (1) w zakresie w jakim nie przyznał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów, w sytuacji, gdy nie ma żadnych podstaw, by nie dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego i brak jest dowodów wskazujących na popełnienie przez niego zarzucanych mu czynów zwłaszcza, iż wyjaśnienia oskarżonego podczas trwania postępowania były spójne, logiczne i konsekwentne, a co doprowadziło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości;

2. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że oskarżony J. Ł. (1) popełnił zarzucane mu czyny, podczas gdy całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w żaden sposób nie pozwala na stwierdzenie, że oskarżony J. Ł. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości poprzez ustalenie, iż to oskarżony jest osobą, która miała rzekomo pomóc w ukryciu pochodzących z przestępstwa pojazdów wskazanych w akcie oskarżenia poprzez wygrawerowanie nieautentycznych numerów (...), które następnie miały zostać wstawione w miejsce oryginalnego oznakowania;

3. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie całkowicie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i przyjęcie, że oskarżony J. Ł. (1) posiadał na swoim komputerze wzór tabliczki znamionowej pojazdu w wersji elektronicznej, podczas gdy z opinii biegłego mgr inż. K. Ż. z dnia 19 marca 2008 r. wynika, że oskarżony J. Ł. (1) nie przechowywał na swoim komputerze informacji dotyczących wzorów tabliczek znamionowych pojazdów (...), a ujawnione w trakcie badań komputera oskarżonego informacje wskazują jedynie na fakt posiadania przez niego korespondencji email z narzędziownią firmy (...) dotyczącej zlecenia wykonania 150 tabliczek według załączonego rysunku, wzoru tabliczki na regałach dla firmy (...), oraz projektu emblematów umieszczanych na maszynach przemysłowych;

4. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego J. Ł. (1) w zakresie w którym stwierdził on, że nie posiadał technicznych możliwości aby wykonać tabliczki (...), a żaden w pozostałych dowodów w sprawie nie wskazał na okoliczność, że oskarżony mógł wykonać takie tabliczki, a co więcej nie wskazuje na to również treść sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegłego mgr inż. K. Ż. z dnia 19 marca 2008 r.;

5. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez przyjęcie przez Sąd, że z wyjaśnień oskarżonego D. P. (1) wynika, iż oskarżony J. Ł. (1) pod koniec

stycznia 2007 r. na spotkaniu przekazał bliżej nieokreślony pakunek mający rzekomo zawierać tabliczki (...) D. M. (1), mimo że z ujawnionych wyjaśnień D. P. (1) wynika jedynie, że J. Ł. (1) w przedstawionych powyżej okolicznościach przekazał D. M. (1) bliżej nieokreślony pakunek („coś”), w którym - w braku istnienia dowodów wskazujących na to co zawierał pakunek – w zaistniałych okolicznościach mogły znajdować się jakiegokolwiek inne przedmioty wykonane przez oskarżonego na zlecenie D. M. (1), co prowadzi do wniosku, że w zaistniałej sytuacji należało dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego; takie działanie Sądu Okręgowego doprowadziło w konsekwencji do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości;

6. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez przyjęcie przez Sąd, że posiadanie przez oskarżonego A. P. (1) numeru telefonu do oskarżonego J. Ł. (1) miało by wskazywać na to, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy sam fakt posiadania przez A. P. (1) służbowego numeru telefonu do J. Ł. (1) - który można bardzo łatwo uzyskać między innymi ze strony internetowej oskarżonego - nie może prowadzić do sformułowania tezy, jakoby J. Ł. (1) miał dopuścić się zarzucanych mu czynów, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, przyjęcia za podstawę wyroku okoliczności nieujawnionych w toku rozprawy głównej i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości;

7. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przyjęcie przez Sąd za podstawę wyroku wyjaśnień oskarżonych D. M. (2), A. P. (1) i D. P. (1), którzy podczas składania wyjaśnień stwierdzili, na co wskazuje sam Sąd w treści uzasadnienia skarżonego wyroku, że nie byli w stanie precyzyjnie wskazać okoliczności dotyczących grawera, a w szczególności żaden z nich nie był w stanie prawidłowo określić jego danych osobowych takich jak np. imię i nazwisko, miejsca prowadzenia działalności zawodowej, miejsce zamieszkania i wygląd, w szczególności żaden z nich nie rozpoznała J. Ł. (1), co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, przyjęcia za podstawę wyroku okoliczności nieujawnionych w toku rozprawy głównej i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości, a w zw. z tym brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia przez Sąd, że wyjaśnienia ww. oskarżonych dotyczące osoby grawer miały dotyczyć J. Ł. (1);

8. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przyjęcie przez Sąd za podstawę wyroku zeznań świadka K. K. (2), który podczas składania zeznań stwierdził, na co wskazuje sam Sąd w treści uzasadnienia skarżonego wyroku, że nie był w stanie precyzyjnie wskazać okoliczności dotyczących grawera, a w szczególności nie był w stanie prawidłowo określić jego danych osobowych takich jak np. imię i nazwisko, miejsca prowadzenia działalności zawodowej, miejsce zamieszkania i wygląd, w szczególności nie rozpoznała J. Ł. (1), co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, przyjęcia za podstawę wyroku okoliczności nieujawnionych w toku rozprawy głównej i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości, a w zw. z tym brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia przez Sąd, że zeznania ww. świadka dotyczące osoby grawer miały dotyczyć J. Ł. (1);

9. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wybiórcze przyjęcie przez Sąd za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego J. Ł. (1) z naruszeniem zasady swobodnej i uznanie za wiarygodne jedynie tych wyjaśnień, które odpowiadały przyjętej przez Sąd tezie o winie oskarżonego i nie danie wiary wyjaśnieniom w pozostałym zakresie, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego Ł. były pełne, spójne i logiczne oraz wynika z nich, że oskarżony nie popełnił zarzucanych mu czynów, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, przyjęcia za podstawę wyroku okoliczności nieujawnionych w toku rozprawy głównej i rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości w sytuacji braku dowodów przeciwnych wyjaśnieniom oskarżonego;

10. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wybiórcze przyjęcie przez Sąd za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego D. P. (1) z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, iż J. Ł. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego D. P. (1) wynika, że nie można ustalić tożsamości grawera z którego usług miał korzystać A. P. (1), a w konsekwencji

nie można uznać, że oskarżony J. Ł. (1) popełnił zarzucane mu czyny, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, przyjęcia za podstawę wyroku okoliczności nieujawnionych w toku rozprawy głównej i rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości;

11. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. art. 410 k.p.k. poprzez wybiórcze przyjęcie przez Sąd za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego D. M. (1) z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, iż J. Ł. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego D. M. (1) wynika, że nie można ustalić, że D. M. (1) odbierał blaszki z numerem (...) od grawera - którym miał być rzekomo J. Ł. (1) - z ul. (...), a w konsekwencji nie można uznać, że oskarżony J. Ł. (1) popełnił zarzucane mu czyny, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, przyjęcia za podstawę wyroku okoliczności nieujawnionych w toku rozprawy głównej i rozstrzygnięcia na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości;

12. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego J. Ł. (1);

13. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony J. Ł. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu, mimo braku jakichkolwiek dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów oraz przyjęcie za podstawę wyroku okoliczności nieujawnionych w toku rozprawy głównej;

14. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. 424 § 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku na jakich dowodach Sąd oparł się uznając, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

W związku z powyższym wnosił o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego J. Ł. (1) od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy w całości Sądowi Okręgowemu Warszawa - Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. Ć. (1) zaskarżył wyrok w części, tj. co do pkt. XXXVII, XXXVIII, XXXIX, XL, XLI, XLII, XLIII, LI, LII w zakresie dotyczącym oskarżonego na jego korzyść.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wydanego orzeczenia polegający na braku dokonania jednoznacznych ustaleń Sądu w zakresie głównych znamion przestępstw zarzucanych oskarżonemu P. Ć.;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na

treść wydanego orzeczenia tj.:

a. art. 14 § 1 k.p.k. (tj. wyrażonej w tym przepisie zasady skargowości) w zw. z art. 17 § 1 pkt. 9 k.p.k. poprzez oczywiste wyjście poza granice skargi oskarżyciela publicznego i skazanie oskarżonego za czyny nieobjęte aktem oskarżenia, podczas gdy zasada skargowości sformułowana w art. 14 § 1 k.p.k. wyznacza przedmiotowe granice rozpoznania sprawy przez sąd orzekający w fazie jurysdykcyjnej, który nie może wyjść poza granice zakreślone przez oskarżyciela w skardze inicjującej dane postępowanie,

b. 424 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku z naruszeniem warunków określonych tym przepisem, mimo znacznej obszerności uzasadnienia argumenty Sądu dotyczące zarzutów stawianych oskarżonemu

P. Ć. są przedstawiane skrótowo, w sposób niejasny, niekompletny, niewystarczający i ogólnikowy. Nie przedstawiono w nim w sposób rzetelny i precyzyjny motywów takiego rozstrzygnięcia Sądu, wszelkich niezbędnych argumentów pozwalających poddać analizie tok rozumowania Sądu I instancji. Ustalenia stanu faktycznego nie przedstawiają ustaleń w zakresie wszystkich znamion zarzucanych oskarżonemu czynów a dowody na jakich Sąd się oparł zostały przedstawione w sposób tak „skondensowany”, że nie jest możliwa żadna ich analiza. Sąd szczegółowo przytoczył (prawie 100 stron uzasadnienia) wyjaśnienia oskarżonych W., P., M. i G. jednakże nie poddał ich właściwie żadnej analizie. Pozostałe dowody (w tym zeznania G. G., P.) zostały poruszone bardzo ogólnikowo bez analizy w kontekście pozostałego zebranego materiału dowodowego;

c. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz przez podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej oraz sformułowania w ramach tej oceny niesłusznych merytorycznie wniosków, iż oskarżony dokonał zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie sprawstwa oskarżonego;

d. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz 410 k.p.k. poprzez m.in. bezkrytyczne uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonych M., G. i P. (str. 182 i 187 uzasadnienia) i uznanie ich jako podstawy do ustalenia udziału osk. Ć. w „procederze obrotu pojazdami, które pochodziły z przestępstw, polegający na ich przyjmowaniu, zbywaniu lub oddawaniu w leasing” bez rozważenia występujących w tych wyjaśnieniach istotnych sprzeczności zwłaszcza co do roli każdego z oskarżonych w analizowanym procederze (oskarżeni ci nie przyznawali się do większości zarzutów), odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego Ć., „uznając je jedynie za przyjętą przez oskarżonego linię obrony” - str. 187 uzasadnienia, bez rozważenia podnoszonych przez oskarżonego okoliczności, w tym np. niemożności zawarcia umowy komisowej jako S. W. (1) ze względu na pobyt oskarżonego w areszcie tymczasowym. Sąd uwzględnił przy wyrokowaniu jedynie dowody przemawiające na niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym pominięciu dowodów korzystnych i mimo ustawowego obowiązku nie podjął z urzędu niezbędnych działań celem wyjaśnienia dokładnego przebiegu zarzucanych oskarżonemu czynów.

Jednocześnie, na wypadek nieuwzględnienia przez Sąd powyższych zarzutów i przyjęcia, że stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony w sposób prawidłowy, wyrokowi, w zaskarżonej części, zarzucił:

3. w zakresie czynu obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 291 §1 k.k., poprzez jego niewłaściwą wykładnię, i uznanie, że jedną z form działania sprawczego w których może być popełnione przestępstwo paserstwa jest „zbycie rzeczy” uzyskanej w wyniku przestępstwa kradzieży mimo, iż ustawodawca wymienia cztery formy działania sprawczego, w których może być popełnione paserstwo i są to: nabycie rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, pomoc do zbycia takiej rzeczy, przyjęcie takiej rzeczy oraz pomoc do jej ukrycia. Są to alternatywnie określone znamiona jednakże bez wystąpienia któregokolwiek z nich nie możemy mówić o przestępstwie paserstwa.

Wskazując na powyższe uchybienia wniósł o:

- zmianę wskazanego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego P. Ć. (1),

ewentualnie

- podniósł, iż w przypadku uznania przez Sąd II instancji, iż wskazane w apelacji uchybienia są tej natury, iż nie można ich sanować w ramach postępowania apelacyjnego, wniósł o uchylenie wskazanego wyroku, w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca M. K. (1) zaskarżył powyższy wyrok w stosunku do oskarżonego w całości w kwestii winy oraz wymierzonej kary.

Wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku - art. 7 k.p.k. (przekroczenie swobodnej oceny dowodów) oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu w akcie

oskarżenia występku, mimo że nie pozwala na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy, a prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu takiego zamiaru.

Nadto zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, mianowicie art. 286 § 1 k.k., art. 291 §1 k.k. wynikającą z błędnego zastosowania tych przepisów do istniejących ustaleń faktycznych co do wskazanych czynów i braku wypełnienia wszystkich znamion tych przepisów, błędne uznanie, że oskarżony M. K. (1) z pełną świadomością odgrywał kluczową rolę w serii zarzuczanych mu przestępstw, choć brak po temu przesłanek.

Nadto z ostrożności procesowej zarzucił wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco surową karę wymierzoną temu oskarżonemu, absolutnie nie proporcjonalną w stosunku do jego niewielkiej mało aktywnej roli w działaniach rzeczywistych sprawców przestępstwa, którzy uzyskali z tego wymierne korzyści materialne i wnosił o jej złagodzenie poprzez obniżenie wymierzonych oskarżonemu kar częściowych oraz kary łącznej, względnie zawieszenie wykonania orzeczonej kary na stosowny okres próby.

Wnosił o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczanych mu czynów, względnie złagodzenie mu wymierzonej kary pozbawienia wolności i objęcie zawieszeniem jej wykonania na okres próby.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców uznać należało w większości za niezasadne.

Odnosnie apelacji obrońcy P. Ć. (1):

Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, nie naruszając wskazanych w apelacji przepisów tj. art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. i innych.

Zgodnie z art. 424 § 1 k.p.k. uzasadnienie winno być zwarte, zawierać najważniejsze powody wydanego orzeczenia. Takie warunki spełnia uzasadnienie zaskarżonego wyroku - wskazuje jakie fakty sąd uznał za udowodnione, dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych, wyjaśnia podstawę prawną. Z uwagi na treść art. 437 § 2 k.p.k. na uwzględnienie nie zasługiwał wniosek końcowy, zgłoszony alternatywnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, albowiem obecnie może to nastąpić w wypadku zaistnienia przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie przewodu sądowego w całości. Przepis ten obowiązujący w brzmieniu do 01 lipca 2015 r. takich ograniczeń nie przewidywał, ale zdaniem Sądu Apelacyjnego uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie jest konieczne, gdyż uzasadnienie zaskarżonego wyroku poddaje się kontroli instancyjnej.

Autorka apelacji podejmując próbę zdyskredytowania wartości merytorycznej uzasadnienia zastosowała metodę cytowania fragmentów pisemnych motywów wyroku, osobowego materiału dowodowego kończąc podsumowaniem, że zabrakło ustaleń dotyczących okoliczności przyjęcia i zbycia pojazdu, świadomości pochodzenia.

W zakresie T. (...) skradzionej na szkodę C. S. skarżąca ograniczyła swą ocenę materiału dowodowego do wyjaśnień P. Ć. (1), który zaprzeczył posiadaniu tego samochodu, wyjaśnień G. G., do zeznań K. D. i M. P. (2) w części w jakiej ten ostatni podał, że nie posiada żadnej wiedzy. W rozważaniach pominięto całkowicie zeznania pokrzywdzonego A. K., na podstawie których można przyjąć, że K. D. nie był szczerzy odnośnie roli P. Ć. (1). Na poparcie tej tezy należy odwołać się do relacji A. K., który wskazał, że skontaktował się z G. G. w sprawie zakupu samochodu. Na miejsce spotkania G. przyjechał już w towarzystwie (...). Dla oceny sytuacji, zdaniem Sądu odwoławczego nie ma znaczenia fakt czy pieniądze na zakup samochodu pochodziły ze składki, czy G. częściowo pożyczył pieniądze od P. Ć. (1) skoro oskarżony utożsamiał się z przedsięwzięciem – przywiózł swego pracownika K. D., na którego był zarejestrowany pojazd w celu podpisania umowy kupna – sprzedaży, przekazał nabywcy dowód rejestracyjny, odbierał pieniądze. Łącznie spotkali się dwa razy.

Zdaniem sądu odwoławczego również nie ma znaczenia w jakich okolicznościach oskarżony wszedł w posiadanie samochodu, choć w tym przypadku wiadomo, że za pośrednictwem G. G. i firmy D. (...), istotne że był w jego posiadaniu o czym świadczy fakt, że rozporządzał nim jak właściciel.

Odnośnie świadomości oskarżonego co do pochodzenia pojazdów sąd odwoławczy wypowie się w następnej kolejności.

(...) pochodzący z kradzieży na szkodę Z. L. i sprzedany P. Ż. (1).

Ustosunkowując się do argumentacji apelacji stwierdzić należy, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń twierdząc, że „pojazd także przez krótki okres był w posiadaniu P. Ć. (1)”. Ustalenie to wprost wynika z wyjaśnień D. M. (1), który podał, że w lutym 2006 r. skontaktował się z nim P. Ć. (1) pytając o koszt przerobienia tego pojazdu. Porozumiał się z A. P. (1), że za 17 tysięcy złotych będzie gotowy do rejestracji. D. M. za pośrednictwem G. załatwił komplet włoskich dokumentów, zaś P. odebrał samochód chyba od K. K. (2). Po odebraniu pojazdu z miejsca przechowywania (...) (P. Ć. (1)) jeździł nim przez okres około miesiąca na włoskich numerach rejestracyjnych. D. M. przekazał wszystkie dokumenty B., a ten w zamian zapłacił 17.000 złotych.

W kontekście wyjaśnień tej treści, która pozwala na przypisanie P. Ć. (1) winy, nieistotny jest podnoszony w apelacji fakt zmiany zeznań P. Ż. (2) co do miejsca nabycia pojazdu.

Po części sam P. Ć. (1) dostarczył odpowiedzi na pytania zawarte w apelacji. Wyjaśnił, że pojazd nabył od M. po okazajnej cenie, a następnie zbył po około dwóch tygodniach. Zmiany wyjaśnień w tym zakresie niczym nie uzasadnił.

S. (...) pochodząca z kradzieży z włamaniem na szkodę G. H..

W przedmiotowej kwestii, a szczególnie roli oskarżonego Ć. w zbyciu samochodu należy odwołać się do zeznań M. P. (2) wskazującego na „załatwianie” faktury przez oskarżonego (k.2281 – 2288).

H. (...) pochodząca z kradzieży z włamaniem na szkodę K. J..

Ustosunkowując się do argumentów apelacji stwierdzić należy, że to nie bardziej lub mniej udolnie skonstruowany stan faktyczny determinuje odpowiedzialność prawną – karną oskarżonego. Rola P. Ć. (1) została określona w oparciu o zeznania M. P. (2), z których wynika że włoskie dokumenty pojazdu załatwił P. Ć. (1), a następnie zawarta w opisie czynu przypisanego oskarżonemu wyrokiem. A zatem niezasadnie skarżąca uważa, że lakoniczne uzasadnienie powinno stać się powodem do uniewinnienia oskarżonego.

H. (...) pochodząca z kradzieży z włamaniem na szkodę H. P..

Oskarżony wyjaśnił, że otrzymał od M., za opłatą dwie H. (...) i jednocześnie posiadał je przez dwa dni, następnie zwrócono mu czarną H. (...) – miał ją przez okres około jednego miesiąca. Druga H. koloru grafitowego miała być przepuszczona przez leasing z inicjatywy P., ale były z nią jakieś problemy.

Według autorki apelacji także i w tym przypadku nawet w skondensowany sposób sąd nie wskazał kiedy i w jakich okolicznościach oskarżony Ć. miałby przyjąć ten samochód i zawrzeć w dniu 20.11.2007r. z Ł. G. umowę komisową skoro w tym czasie był tymczasowo aresztowany.

Rzeczywiście Sąd I instancji bezkrytycznie podszedł do oceny zeznań Ł. G., pomijając to, że w czasie zawarcia umowy oskarżony był tymczasowo aresztowany do tej sprawy. Nie zmienia to jednak faktu, że w świetle zebranych dowodów bezspornym jest, że oskarżony nabył ten samochód, a sposób legalizacji, brak kompletnych dokumentów wskazywał na to, że samochód pochodził z kradzieży, z czego zdawał sobie sprawę oskarżony.

W tym miejscu zauważyć należy, że na fakt posiadania przez P. Ć. (1) dwóch H. (...) w kolorze czarnym i szarym wskazywał D. M. (1). Z kolei świadek M. P. (2), po okazaniu mu samochodu marki H. (...) o nr rej. (...) rozpoznał samochód jako należący do P. Ć. (1), a uzyskany od D. M. (1).

N. (...) o numerze pierwotnym (...) (...) i wtórnym nr (...) (...).

W tym zakresie obrońca pod kątem ustaleń Sądu I instancji wysunął szereg zarzutów, a mianowicie że nie wskazano w jakich odstępach czasu oskarżony miał działać, w jakich okolicznościach przyjął przedmiotowy samochód a w jakich zbył. Ponadto zabrakło stwierdzenia na czym polegało oszukańcze działanie oskarżonego, na czyją szkodę popełniono przestępstwo kradzieży samochodu, na jakiej podstawie sąd uznał, że oskarżony miał świadomość, iż samochód pochodzi z przestępstwa.

W odniesieniu do tej części apelacji stwierdzić należy częściową jej zasadność, co spowodowało konieczność zmiany zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji zmieniając opis czynu zapewne omyłkowo pominął czas i miejsce zdarzenia, natomiast uzasadnienie w tej części jest niezwykle lakoniczne, co nie oznacza braku dowodów o charakterze osobowym i dokumentarnym.

Oczywiste są następujące fakty - samochód o nr (...) został zarejestrowany na P. Ć. (1) na podstawie dokumentów zakupu od (...). (...) SA noszących datę 3.02.2005r.(k. 2230-2246). Pojazd o nr (...) P. Ć. (1) sprzedał w dniu 17.05.2007r. B. D. (k. 3645, 3654). Samochód miał nieoryginalną tabliczkę znamionową. Z opinii mechanoskopijnej wynika, że w pojeździe o nr (...) (...) występują ślady demontażu i ponownego montażu tabliczki znamionowej (k. 3691 -3695)j. Samochód o pierwotnym numerze (...) P. Ć. (1) zakupił od T. M. w dniu 1.03.2006r.(k. 2249-2272). Jak podała A. (...) odnotowało szkodę całkowitą pojazdu o nr końcowym (...) (...) w dniu 23.03.2005 r. i został on wyrejestrowany w dniu 5.04.2005 r.

W toku postępowania nie ustalono z jakiego przestępstwa pochodził samochód sprzedany B. D., niemniej jednak oskarżony nie mógł nie wiedzieć, że w samochodzie dokonano ingerencji w pole numerowe skoro zostały wykorzystane numery (...) obu pojazdów należących do oskarżonego. Na fakt posiadania srebrnego N. (...) przez P. Ć. (1) wskazywał w swych wyjaśnieniach oskarżony M. oraz A. G. (1). Mianowicie obaj zwrócili uwagę na to, że w (...) dokumentacji samochód miał wpisany czarny kolor karoserii, natomiast P. Ć. (1) jeździł srebrnym N.. Według A. G. (1) srebrny N. został oddany w leasing przez którąś z firm (...). P., później P. Ć. (1) nabył w N. rozbitego N. i przerobił numery identyfikacyjne w samochodzie sprowadzonym ze S. pod numery rozbitego samochodu. Informacje A. G. uzyskał od P. Ć., który chciał mu sprzedać samochód. Niezależnie od tego ile razy wymieniano tablice znamionowe, oskarżony dopuścił się oszustwa na szkodę B. D. wprowadzając go w błąd co do stanu prawnego tj. co do tego że ma nieautentyczne pole numerowe, czym doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Nie przekonuje wersja P. Ć. (1), że kupiony przez niego samochód marki N. był tylko lekko uszkodzony i nadawał się do naprawy przy wykorzystaniu części z drugiego tego samego typu samochodu znalezionej przez niego lub P. i że oba pojazdy zostały przekazane M. w celu zmiany numerów identyfikacyjnych. O ile sam fakt ingerencji w pole numerowe nie budzi wątpliwości, to jednak wątpliwa jest naprawa samochodu w sytuacji, gdy ubezpieczycielowi bardziej opłacało się zezłomowanie, niż inwestowanie 50 tys. Euro w naprawę.

Co do wiedzy oskarżonego, wyjaśnienia innego z oskarżonych – D. P. (1) nie pozostawiają złudzeń, że P. Ć. (1) był świadomy pochodzenia samochodów, ponieważ uczestniczył w wypełnianiu dokumentów, chciał je nabyć, ale dowiedział się od D. M., że będą po powrocie G. z W.. G. G. natomiast wskazał, że oskarżony mógł łatwo się zorientować co do pochodzenia pojazdów, gdyż w rozmowach padały niskie ceny.

Sąd odwoławczy nie uznał za skuteczny sposób podważenia ustaleń Sądu I instancji poprzez cytowanie fragmentów wyjaśnień współoskarżonych, z których miałyby wynikać, że nie łączył ich z oskarżonym taki stopień znajomości jak przyjął sąd. Odczucia oskarżonych nie mają decydującego znaczenia w sytuacji, gdy posiadali obszerną wiedzę na temat działalności przestępczej P. Ć. (1). Przykładowo - D. M. (1) podał, że kontakt do mężczyzny z W., który sprzedał mu kradzioną t. (...) dał mu właśnie P. Ć. (1).

W przekonaniu Sądu odwoławczego, Sąd Okręgowy zmieniając opis czynów nie wyszedł poza granice oskarżenia, tym samym nie naruszył art. 14 § 1 k.p.k. Obrońca przytoczył trafne orzecznictwo, lecz wyprowadził z niego błędny

wniosek, że ustalenie, iż oskarżony nie tylko zbywał pojazdy pochodzące z przestępstwa ale także je nabywał lub przyjmował wykracza poza granice skargi publicznej. Sąd dokonał jedynie prawidłowego, zgodnego ze stanem faktycznym przypisania znamion umyślnego paserstwa.

Zgodnie z koncepcją zdarzenia faktycznego tożsamość czynów została usystematyzowana przez S. W. (S. Waltoś, Proces... 2003, str. 25 -27) w sposób negatywny. Czyny nie są tożsame jeśli: dojdzie do zmiany osoby sprawcy; zmiany atakowanego dobra prawnego; zmiany pokrzywdzonego i jednocześnie czasu, bądź miejsca; zmiany przedmiotu wykonawczego bądź ustawowych znamion czynu; zmiany trzech z wymienionych elementów tj. czasu, miejsca, przedmiotu wykonawczego bądź ustawowych znamion czynu.

W przedmiotowym przypadku doszło jedynie do doprecyzowania ustawowych znamion czynu w ramach zarzuczonego P. Ć. (1) przestępstwa.

Apelacja obrońcy D. M. (1) w większości nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zasadny okazał się tylko zarzut obrazy art. 46 § 1 k.k., lecz z innych przyczyn niż wskazane w apelacji.

Obowiązek naprawienia szkody określony tym przepisem jest instytucją prawa karnego materialnego i winien być stosowany z uwzględnieniem art. 4 § 1 k.k. W czasie popełnienia czynów taki obowiązek był nakładany na wniosek pokrzywdzonego, lub innej osoby uprawnionej – bez możliwości orzekania przez sąd z urzędu – do czasu zakończenia pierwszego przesłuchania na rozprawie. W niniejszej sprawie wnioski w ustawowo przewidzianym terminie złożyli wyłącznie E. B. – 16.10.2009r. i podczas rozprawy k. 16419, W. A. (k.16315, 16374 i 16379), A. K. (k.16369, 16384, 16390), ponadto J. S., z tym że w jego przypadku zachodzi negatywna przesłanka z art. 415 § 1 k.p.k., albowiem o tym samym roszczeniu orzeczono w postępowaniu cywilnym wobec innej osoby.

W związku z powyższym należało uchylić orzeczenie w zakresie obowiązku naprawienia szkody wobec tych pokrzywdzonych, którzy wniosku nie złożyli, z uwzględnieniem faktu, że postanowieniem z dnia 9 lipca 2015r. zwrócono W. A. samochód m-ki T. (...).

Analizując apelację w pozostałym zakresie można odnieść wrażenie, że jej autorka uważa, że na miano wiarygodnych zasługują wyjaśnienia D. M. (1) złożone w toku rozprawy głównej, waloru tego zaś nie posiadają wyjaśnienia współoskarżonych, którzy go pomówili.

W tym miejscu zwrócić należy uwagę, że ustalenia faktyczne powinny być oparte na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie tylko na wybranych dowodach. Ponadto trzeba mieć na względzie również to, że D. M. (1) sam dostarczył w toku postępowania przygotowawczego dowodów w zakresie zarzuczonych mu czynów i trudno byłoby uwierzyć, że uczynił to wyłącznie dla potrzeb wydania wyroku w trybie konsensualnym, szczególnie że te wyjaśnienia znajdują oparcie także w innych dowodach. Nie przecząc, że pierwsze pojazdy jakie zostały sprowadzone z W. w ramach współpracy handlowej z G. G. i J. L. pochodziły z legalnego źródła, to jednak w toku dalszej współpracy oskarżony poznał pochodzenie pojazdów, sposoby legalizacji, w czym sam aktywnie uczestniczył. Przyznał, że od momentu sprzedaży motoru marki H. i K. miał świadomość, że zostały uzyskane w wyniku kradzieży, a pomimo to przystał na propozycję dalszej tego typu współpracy. Za współpracę otrzymywał 15% wartości motocykla. Faktury były wystawiane na firmy przez L., G., na firmę (...) sp. z o.o. Proceder trwał już od 2004 r. Wyjaśnił, że pracując z G. miał świadomość, że współpracuje z włoską zorganizowaną grupą przestępczą. Podał, że grupą kierował W. W. H. „pod nim był G. G.”, na którego była zarejestrowana jedna z firm potrzebna do działalności przestępczej, w rzeczywistości całą działalnością kierował A. G. (1). W. H. był odpowiedzialny za dostarczanie kradzionych samochodów i fałszywych dokumentów włoskich. Wyjaśnił także, iż na zapleczu sklepu matki drukował faktury i naklejki z numerem (...) na przednią szybę.

Na akceptację nie zasługiwał też podniesiony w apelacji argument, że oskarżony nie miał świadomości pochodzenia t. (...), bo gdyby wiedział to nie kupiłby jej dla żony. Z innej bowiem części wyjaśnień wynika, że dla matki nabył pochodzącą z kradzieży H. (...). Z kolei A. G. (1) dla swej dziewczyny M. S. nabył P. C.(...).

Z treści wyjaśnień wynika także, że oskarżony wiedział, że pojazdy pochodzą z kradzieży, lub tzw. zgłoszeniówek, a w 2004r. zaczął współpracować z A. G. (3), który zaczął kupować skradzione we W. samochody, posiadające sfalszowane dokumenty i sprzedawał je swoim znajomym, bądź puszczał w leasing poprzez zarządzane przez siebie firmy zarejestrowane na tzw. „słupy”, którymi byli K., S., W. i G., S.. Później w taki sam sposób legalizowali polskie pojazdy. Opisał sposoby zmiany numerów (...).

Prezentowany w apelacji pogląd o braku świadomości oskarżonego, co do pochodzenia pojazdów nie znajduje odzwierciedlenia w materiale dowodowym. Nawet jeśli było tak jak twierdzi oskarżony, że kontrole policyjne niczego nie wykazały, to nie znaczy wcale, że nie miał wiedzy, skoro przygotowywał dokumentację, wiedział kto i w jaki sposób przerabiał pole numerowe, a nawet wskazywał z nazwiska mężczyznę, który zajmował się kradzieżami samochodów. Oskarżony wiedział również, że dokumenty włoskie były kupowane, a następnie fałszowane. A. G. (1) był obecny podczas drukowania przez D. M. i P. naklejek, pełniących funkcję tabliczek znamionowych. W związku z tym oskarżony posługując się sfalszowanymi dokumentami i opłacając akcyzę wyłudzał poświadczenie nieprawdy. Dokument potwierdzający opłatę akcyzy miał znaczenie prawne, gdyż umożliwiał wprowadzenie pojazdu na rynek. Żaden urzędnik dysponując wiedzą na temat pojazdu nie pobrałby opłaty akcyzowej.

Brak podstaw by kwestionować ustalenia sądu w odniesieniu do czynu z pkt XXXVII a.o. Rzeczywiście A. A. podczas rozprawy zeznał, że samochód sprzedawał W., a ten P. występował jako dobry kolega. Skarżący nie uwzględnił jednak całych zeznań świadka, z których wynikało, że cenę negocjował z P. (D. M.), a zatem nie był on wyłącznie biernym obserwatorem transakcji.

W przedmiotowej sprawie nie zaistniała res iudicata. Kwestia karalności oskarżonego nie została szczegółowo przeanalizowana przez Sąd I instancji, niemniej jednak z wyjaśnień G. G. i D. M. (1) wynika, że w Austrii zostali skazani za nabycie czterech motorów – trzech marki B. i jednego K.. G. G. dodał ponadto, że motory zostały skonfiskowane, z czego wynika, że nie mogły być przedmiotem obrotu w Polsce (k. 3772).

Sąd Okręgowy ocenił zebrane dowody zgodnie z dyspozycją art. 7 k.p.k. i dlatego niezasadny był zarzut dokonania błędnych ustaleń faktycznych.

Na zakończenie stwierdzić należy, że fakt dobrowolnego naprawienia szkody wynikający z wyjaśnień D. M. nie znajduje potwierdzenia w innych dowodach. I. S. sprzedał motocykl, a zatem naprawienie szkody nie jest zasługą oskarżonego. M. K. (5) wprost stwierdziła, że pieniędzy nie odzyskała, zaś A. M. (3) nie był o to pytany. Nie było zatem podstaw do czynienia rozważań na temat nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Apelacja obrońcy D. P. (1).

Nietrafnie zarzucono obrazę art. 389 §1 k.p.k., art. 394 § 1 i 2 k.p.k., art. 410 k.p.k.

Sąd I instancji nie pominął faktu, że wyjaśnienia D. P. (1) zaczynały się od słów stwierdzających kontynuację uprzednich wyjaśnień (k. 7798p – 7798s, k. 15981). Próbował wyjaśnić tę kwestię z prokuratorem, ale bezskutecznie. Na tym możliwości sądu się zakończyły, co nie oznacza, że wyrok jest wadliwy. Sąd przeprowadził wszystkie dostępne dowody i dokonał ich oceny. Na marginesie zauważyć należy, że oskarżony „poniekąd” przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów (k. 15981).

Apelacja nie dostarczyła argumentów na to, że zeznania M. P. (2) nie mogą stanowić wiarygodnego dowodu. Niekwestionowanym jest fakt, że świadek w toku postępowania sądowego zasłaniał się niepamięcią. Było to powodem dopuszczenia dowodu z opinii biegłego psychologa W. Ż., który uczestniczył w przesłuchaniu. Biegły jednoznacznie wykluczył jednak występowanie elementów konfabulacji. Stwierdził celowe pomijanie informacji (k. 17553-17554).

Budowanie zatem linii obrony w oparciu o postawę świadka z rozprawy jest nieskuteczne. W tym kontekście nie ma większego znaczenia, że zeznawał odmiennie niż w postępowaniu przygotowawczym odnośnie pochodzenia samochodu marki N. (...), czy miał tym samochodem wypadek, choć informacja policji k. 17553 nie potwierdza faktu

podawanego przez P. Ć. (1) na temat kolizji M. z N., przy udziale M. P. (2). Wobec tego, że M. P. (2) w części wyjaśnień uznanych za wiarygodne wskazał, że D. P. (1), D. M. (1), P. Ć. (1) i A. G. (1) wiedzieli, że pojazdy pochodzą z kradzieży nie ma podstaw by rozważać nieświadomy udział D. P. w procesie legalizacji pojazdów.

D. M. (1) podał, że oskarżony był „prawą ręką” G.. Dla G. dokonywał operacji finansowych pomiędzy firmami. Sam D. P. twierdził, że od czasu aresztowania P. znał szczegóły legalizacji pojazdów.

Wartość samochodów została prawidłowo ustalona. Autor apelacji nie wskazał innej metody niż dotychczasowa tj. poprzez zeznania pokrzywdzonych. Ponadto nie przytoczył nazwisk pokrzywdzonych na poparcie tezy, że podawali wartość nowych samochodów. Użyte przez sąd a quo stwierdzenie o znacznej szkodzie nie ma nic wspólnego z mieniem znacznej wartości, którego to ustalenia sąd nie poczynił.

W ocenie Sądu II instancji nie doszło do obrazy art. 53 k.k., bowiem przepis ten reguluje zasady sądowego wymiaru kary, nie stanowi normy o charakterze kategoriowym. Nietrafny jest także zarzut rażącej niewspółmierności kary. Istotnie oskarżony w postępowaniu przygotowawczym złożył obszerne wyjaśnienia dotyczące głównie współpodejrzanych, jednakże ich treść nie dawała podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary. obrońca w apelacji nie wykazał, że jakiś okoliczności łagodzących Sąd Okręgowy nie doszacował, bądź też nadał znaczącą rangę okolicznościom obciążającym. Zważywszy na uprzednią karalność kara 2 lat pozbawienia wolności jest karą niską i z całą pewnością nie przekracza swą dolegliwością stopnia winy.

Apelacja obrońcy A. W. (1).

Materiału dowodowego dostarczył A. G. (1). Podał, że A. W. miał zarejestrowane na siebie dwie firmy (...) i (...). Za zarejestrowanie dwóch samochodów na firmę i wystawienie faktury W. otrzymał łącznie 50 tys. złotych. Wszystkie osoby uczestniczące w transakcjach wiedziały, że pojazdy pochodzą z przestępstwa.

Należy wnosić, że miał on na myśli również A. W. (1). Sąd odwoławczy nie uważa tak jak obrońca, że relacja wypowiedziana raz ma mniejszą wartość dowodową niż wypowiedziana wielokrotnie. To, że oskarżeni skorzystali z przysługującego im prawa do odmowy składania wyjaśnień nie pozbawia ich automatycznie waloru wiarygodności. Sąd I instancji uwzględniając zasadę swobodnej oceny dowodów wskazał, którym wyjaśnieniom dał wiarę i dlaczego. Oceniając dowód z pomówienia Sąd Okręgowy oparł się między innymi na orzecznictwie zbliżonym do zacytowanego przez obrońcę we wniesionym środku odwoławczym.

W przekonaniu Sądu odwoławczego brak jest podstaw do zakwalifikowania działania oskarżonego w ramach nieumyślnego paserstwa w kontekście wyjaśnień A. G. i pozostałych dowodów. Zwrócić należy skarżącemu uwagę na to, że przyjęte na potrzeby apelacji przyczyny możliwej zmiany numeru (...) są stricte teoretyczne, a poza tym nie w każdym przypadku tezy te bronią się, np. nie można znaleźć odpowiedzi na nasuwające się pytanie po co ktokolwiek miałby legalny samochód rejestrować na numery innego samochodu. Gdyby pojazd był składakiem, to z pewnością w procesie rejestracji nikomu nie pomogłaby ingerencja w pole numerowe. Z kolei w dwóch następnych wymienionych w apelacji przypadkach, takich jak zgłoszenie fikcyjnej kradzieży, czy unikanie płacenia podatku – pojazdy pochodzą z przestępstwa.

Odnosnie punktu IV wyroku Sąd odwoławczy nie podzielił poglądu obrońcy w zakresie tego, że A. W. (1) nie dopuścił się oszustwa, gdyż w dacie 17 stycznia 2006r. nadal był członkiem zarządu H. K. (...), przy braku bezspornych dokumentów, że skutecznie został odwołany z funkcji prezesa zarządu.

W odniesieniu do tego zarzutu stwierdzić należy, że w opisie przypisanego oskarżonemu czynu przyjęto, że nie tylko takie działanie zmierzało do wprowadzenia upoważnionego przedstawiciela pokrzywdzonego w błąd, ale także zatajenie że pojazd pochodził z przestępstwa. W aktach sprawy znajduje się protokół walnego zgromadzenia z dnia 31. 03.2006 r. dotyczący odwołania oskarżonego z funkcji Prezesa zarządu i powołania V. S. oraz postanowienie SR dla Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 29 maja 2007r., którym wezwano spółkę do zmiany danych w rejestrze w

terminie 7 dni pod rygorem grzywny (k.4971). Z powyższego wynika więc, że niedopełnienie przez oskarżonego W. formalności nie powodowało, że nadal pełnił funkcję prezesa.

Niezasadnie skarżący zarzuca zaskarżonemu wyrokowi, że podstawę ustaleń stanowiły dokumenty, pisma różnych instytucji nie potwierdzone procesowo. Zarzut ten byłby słuszny tylko wówczas gdyby autor apelacji co najmniej uprawdopodobnił ich nierzetelność. Poza tym nie wydaje się słuszne kwestionowanie informacji przekazywanych przez A. A. in (...), instytucji posiadającej stosowne kompetencje, czy też dane o charakterze statystycznym Policji.

Sąd odwoławczy nie dostrzega tak jak obrońca niekonsekwencji w wyroku wyrażającej się tym, że A. W. (1) został uniewinniony od popełnienia czynu polegającego na nabyciu w dniu 20.11.2006 r. od firmy (...) sp. z o.o. T. (...) pochodzącego z nieustalonego przestępstwa na szkodę nieustalonej osoby, a skazany za wyłudzenie poświadczenia nieprawdy podczas rejestracji tego pojazdu. Z treści wyjaśnień D. P. (1) wynika, że firmy (...) były kontrolowane przez A. G. (1), a on sam był doskonale zorientowany co do sposobu pozyskiwania samochodów i organizowania dokumentacji. Istotne znaczenie mają wyjaśnienia D. M. (1), który przedstawił schemat przestępczych działań. Całym procederem zarządzał G., on załatwiał leasingi oraz wprowadzał pojazdy przez firmy zarejestrowane na tzw. słupy do (...). P. zajmował się operacjami finansowymi pomiędzy firmami (...) zarejestrowanymi na słupy. G. G. organizował dokumenty in blanco oraz dane pojazdów do wpisu. D. M. dokumenty do rejestracji i leasingów, drukował tabliczki znamionowe na szybę. Po przepuszczeniu danego pojazdu przez leasing każdy dostawał swoją działkę. Wyjaśnienia te dają podstawę do przyjęcia, że przedsięwzięcie było zorganizowane z podziałem na role, a skoro tak to A. W. (1) dysponował taką samą wiedzą jak D. M. (1). Sąd Okręgowy z daleko posuniętej ostrożności uniewinnił oskarżonego od paserstwa, co nie jest jednoznaczne z tym, że takie samo orzeczenie winien wydać odnośnie wyłudzenia poświadczenia nieprawdy. Legalizacja samochodów odbywała się powtarzalnie, wręcz schematycznie, a zatem A. W. miał świadomość, że dokumenty służące rejestracji są sfalszowane, a on jest istotnym trybikiem w realizacji przestępczego celu.

Skuteczny okazał się zarzut obrazy prawa materialnego, co musiało skutkować uchynieniem orzeczenia wydanego w wyniku zastosowania art. 46 k.k.

Sąd meriti wydał orzeczenie na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i należycie je ocenił. Obrońca oskarżonego nie wykazał by wyrok był dotknięty błędem braku, bądź dowolności.

Niezasadny jest także zarzut rażąco niewspółmiernej kary. Skarżący wskazał, że oczekiwalby wymierzenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem, ewentualnie kary do 10 miesięcy pozbawienia wolności, takiej jaka została orzeczona A. G. (3). Do powyższego zarzutu trudno się odnieść Sądowi II instancji, albowiem A. G. został osądzony w odrębnym postępowaniu i nie jest znana motywacja Sądu I instancji. Obrońca oskarżonego powołał się na okoliczność łagodzącą jaką jest niekaralność (k.17303). Z aktualnych danych (k.18058) wynika, że A. W. został skazany przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieście w dniu 25.07.2014r. za czyn z art. 292 par. 1 k.k. na grzywnę.

Apelacja obrońcy K. S.

Zarzuty i wnioski apelacyjne nie zasługiwały na uwzględnienie.

K. S. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, nie została także obciążona wyjaśnieniami syna D. M. (1). Nie oznacza to jednak, że Sąd Okręgowy posługując się zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym w zakresie winy dokonał błędnych ustaleń faktycznych.

Obrońca oskarżonej wyeksponował w apelacji brak jej wiedzy odnośnie sfalszowania dokumentów, które posłużyły do rejestracji samochodu. Trafnie Sąd I instancji uznał, że zachowanie oskarżonej należało ocenić przez pryzmat środowiska, w którym funkcjonowała. Przypomnieć należy, że miała stały kontakt nie tylko z synem, ale i pozostałymi oskarżonymi, którzy bywali u niej w sklepie (...) przy ul. (...) w W. i gdzie drukowano fałszywe dokumenty pojazdów. Widziała wciąż zmieniające się pojazdy, podpisywała się za M. K. (1) na fakturze wystawionej na(...)

Nie mogła zatem nie mieć świadomości, że wyłudza poświadczenie nieprawdy rejestrując samochód M. (...).

Autor apelacji zarzucił sądowi, że w opisie czynu nie wskazał jakimi dokumentami posłużyła się K. S., a także czy były to dokumenty przerobione czy podrobione.

W przedmiotowej kwestii stwierdzić należy, że Sąd I instancji użył określenia bliskoznacznego i jednocześnie wystarczającego do wskazania znamion czynu. Nieistotnym jest, że w opisie czynu nie wyliczono enumeratywnie wszystkich dokumentów sfalszowanych, zważywszy, że nie mogły być one oryginalne w sytuacji, gdy samochód pochodził z kradzieży.

Apelacja obrońcy M. K. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie przekroczył swobodnej oceny dowodów. Można zgodzić się z obrońcą w jednym, że M. K. (1) pełnił rolę „słupa”, jednak logika faktów przemawia za tym, że odgrywał istotną rolę w legalizacji kradzionych pojazdów, podobnie jak A. W. (1) i G. G..

D. M. (1) wyjaśnił, że na M. K. (1) były zarejestrowane dwie firmy (...) i (...). Firma niby kupowała samochód sprowadzany z W., a w rzeczywistości był to przerobiony samochód pochodzący z kradzieży na zamówienie G.. Samochód taki poprzez firmę (...) trafiał do leasingu. Samochodami jeździł G., albo odpłatnie używał innym osobom.

Oskarżony udzielił swoich danych personalnych do zarejestrowania działalności gospodarczej, ale jej nie prowadził. Pobierał wynagrodzenie w kwocie od 1500 do 3000 złotych od G. i P., choć ogólnie wiadomo, że pieniądze z reguły się zarabia, a nie dostaje. M. K. (1) udostępnił pieczętki firmowe A. G., zawarł trzy umowy z E. (...). Opierając się na materialno-objektywnej koncepcji za współsprawcę uznany jest nie tylko ten, kto wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wypełnia znamiona przestępstwa, lecz także ten, którego zachowanie stanowi „istotny wkład” w realizację przestępstwa.

Wszyscy oskarżeni mieli określone role do spełnienia, taką też miał M. K.. Z uwagi na częstotliwość kontaktów z A. G. i D. P. M. K. nie mógł nie wiedzieć jakie było pochodzenie pojazdów, na które faktury wystawiały jego firmy.

Sąd Okręgowy dokonał trafnej kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego.

Niezasadny okazał się także zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Kara rażąco niewspółmiernie surowa to taka, która swą wysokością jest nie do zaakceptowania. Taką karą nie jest kara 3 lat pozbawienia wolności i grzywna. Uwzględnia bowiem ilość czynów, ich społeczną szkodliwość, a także dotychczasową karalność oskarżonego. Wymiar kary ma charakter indywidualny i z tego powodu odnoszenie się do kar wymierzonych współoskarżonym ma znaczenie tylko o tyle jeśli dotyczy wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, a ta nie została zachwiana. Kara wymierzona M. K. jest sprawiedliwa i nie przekracza swą dolegliwością stopnia winy.

Apelacja obrońcy J. Ł. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie.

Oskarżony co prawda nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, jednakże brak jest podstaw by uznać jego wyjaśnienia za wiarygodne. J. Ł. (1) stwierdził, że nie posiadał stosownych specjalistycznych narzędzi by wykonywać tabliczki znamionowe, lecz przeczą temu wyjaśnienia D. M. (1) z postępowania przygotowawczego, który rozpoznał oskarżonego jako osobę, która dorobiła mu tabliczkę znamionową do motoru, gdy oryginalna uległa uszkodzeniu. Oskarżony M. następnie zaprzeczył tej informacji, jednakże wyjaśnienia w tej części nie zasługują na wiarygodność, ponieważ przyznał, że miał do niego numer telefonu. Oczywistym jest, że gdyby D. M. nie potrzebował usług oskarżonego Ł., to nie potrzebowałby również numeru jego telefonu. Nie przecząc, że numer telefonu oskarżonego prowadzącego działalność gospodarczą jest łatwo dostępny, tak jak twierdzi, to jednak racjonalnie myśląc nikt bez przyczyny nie kolekcjonuje cudzych numerów telefonu. Poza tym ostatecznie jednak D. M. potwierdził jednorazowe skorzystanie z usług grawera.

Rację przyznać należy Sądowi I instancji, że na sprawstwo J. Ł. (1) wskazuje szereg dowodów pośrednich. obrońca oskarżonego w apelacji przyjął błędną metodę oceny dowodów tj. każdego z osobna, zamiast łącznie. O posiadaniu możliwości wygrawerowania przez oskarżonego tabliczki znamionowej przemawiają nie tylko wyjaśnienia D. M., lecz także G. G., który podał, że był obecny przy tym jak P. odbierał tabliczki znamionowe pod adresem (...), a po jego aresztowaniu robili to M. i L. Ż.. Wprawdzie A. P. nie potwierdził tego faktu, lecz słusznie zauważył Sąd Okręgowy, że przeczy temu ujawnienie numeru telefonu J. grawera w komputerze A. P.. Nie można pominąć dowodu z wyjaśnień D. P. (1), który od D. M. posiadał wiedzę o wykonywaniu przez grawera z P. tabliczek znamionowych. Istotnie nie widział, co J. Ł. przekazywał na spotkaniu D. M., niemniej jednak zdaniem Sądu odwoławczego takie tabliczki funkcjonowały, na co wskazuje treść opinii mechanoskopijnych.

Biegły K. Ż. miał za zadanie dokonanie oględzin komputera oskarżonego pod kątem ujawnienia dowodów związanych z przedmiotem postępowania (k.6907 – 6957). Ujawnił wówczas korespondencję skierowaną do D. (...), będącą ofertą wykonania tabliczek. Nie wnikając w ich przeznaczenie, zauważyć należy, że wykonanie tabliczek znamionowych, wizerunkowo podobnych do wzoru, leżało w zakresie możliwości technicznych oskarżonego.

Sąd Okręgowy nie wydał orzeczenia z obrazą wskazanych w apelacji przepisów. W przypadku istnienia dwóch wykluczających się grup dowodów, a tak jest w przedmiotowej sprawie, dowody ocenia się przez pryzmat art. 7 k.p.k. i dopiero wówczas jeśli nadal pozostaną nie dające się usunąć wątpliwości stosuje się art. 5 § 2 k.p.k. Nie ma potrzeby sięgania po ten przepis tylko dlatego, że oskarżony neguje swoją winę. Natomiast uzasadnienie, choć lakoniczne w rozważaniach poddaje się kontroli instancyjnej.

Poza zmianą dokonaną przez Sąd odwoławczy, w pozostałym zakresie Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej subsumpcji zachowań oskarżonych pod właściwą normę prawną na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru i zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania a granice tej swobody określa wskazana w przepisie art. 438 pkt 4 k.p.k. "rażąca niewspółmierność kary".

Zgodnie z art. 53 § 1k.k. istotnymi wyznacznikami tego czy dana kara jest sprawiedliwa jest to, czy była orzeczona w granicach przewidzianych przez ustawę, a jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy. Ponadto winna uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z § 2 powyższego przepisu wynika, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia cięższych na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd I instancji uwzględnił wszystkie przesłanki wymiaru kary, co nie dawało podstaw do jej korekty.

O wynagrodzeniu dla obrońców z urzędu orzeczono na podst. § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5.11.2015 r.). Zdaniem Sądu odwoławczego, zasądzona kwota odzwierciedla stopień skomplikowania sprawy i nakład pracy obrońców.

Na podst. art. 634 k.p.k., art. 624 § 1 k. p. k. orzeczono o kosztach procesu.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, w oparciu

o dyspozycję art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.